

**Aylık
İşçi Gazetesi
Ağustos - 2017
Sayı: 26
Fiyatı: 2 TL**

İşbaşı

**Başkaldır
Ücretli
Köleliğe
Son Ver!**

Grev Yasaklarını Grevle Aşalım!

Burjuvazi karlarını çoğaltmak ve egemenliğini garanti altına almak için işçi sınıfına, emekçilere doludizgin saldırıyor. Bu saldırıyla işçi sınıfının örgütlenme, grev, sendika, toplu sözleşme vb. bütün kazanımları elinden alınmaya çalışılıyor. İşçi sınıfı bu hakları, yasal olup olmadığına bakmaksızın mücadele ederek, grevle, eylemle burjuvaziden söke söke kopardı. Polis copu, biber gazı, jandarma dipçisi, işten atılma ve hapsedilme tehditlerine karşın bugün de aynı yolu izleyerek, yasaklara karşı görev ve eylem silahını kullanarak cevap veriyor, verecektir.

Bu mücadelede işçi sınıfının, emekçilerin dayanak noktası yasallık değil, haklılıktır. Çünkü haklı olan işçi sınıfıdır.

Darbenin Bir Yılı

15 Temmuz darbesinin üzerinden 1 yıl geçti. Darbenin hemen ardından burjuva partilerin yanında, içinde sosyalist parti ve grupların da olduğu birçok örgüt 15 Temmuz darbesinin engellendiğinden dem vururken, Söz ve Eylem yayınladığı bildiriyle 15 Temmuz “darbe girişimi”nin gerçek darbeyi örtmek için bir mizansen olduğunu belirtti. Aradan geçen bir yıllık süredeki gelişmeler Söz ve Eylem’in bu tespitini doğruladı.

Doğrudan bir darbeyi birçok nedenle göze alamayan burjuvazi 15 Temmuz sahte darbe girişimini tezgahlayarak sadece gerçek darbeyi örtmeyi başarmakla kalmadı; darbeyi “demokrasinin korunması” mücadelesi olarak gösterme olanağını da elde etti. Bu mizansenle burjuva siyasal partiler yanında halkın önemli bir bölümü de “Yenikapı ruhu” ile burjuva darbenin arkasına alındı. Sosyalist hareketin önemi kesimi tam bir kafa karışıklığı içerisinde Fethullahçı darbe girişiminin karşısında olduğunu açıklayarak, “Yenikapı Ruhu”nun bir parçası olan CHP’nin Taksim mitingine katılarak; burjuvazinin, Tayyip Erdoğan’ın bu mizansenine alet olmaktan kurtulamadı.20

devamı 3. sayfada

Umut İşçi Sınıfındadır

Ferhat Demir

devamı 2. sayfada

Sınıf hareketi içinde yetişen komünistler, sınıf hareketinin içine yuvalanan komünistler sınıf hareketinin kazanmasına odaklanmış komünistlerdir. Sınıfa güvenle bakmasını bilirler. Sınıfın içindeki çalışmalarını buna odaklar. Bu gün Türkiye’de kendisine devrimciyim diyen hareketlerin çoğunluğunda sınıfa karşı bir güvensizlik hakimdir. Bu sefer de yenilecek, bu sefer de yapamayacak, bu sefer de başaramayacağız.

Mücadeleye Devam!

Tahir Ozan

devamı 3. sayfada

AKP iktidarı sermaye sınıfı için birçok yeni fırsat ve birçok olanak sağlarken, bu iktidarın işçi ve emekçilerini içine sokmaya uğraştığı cendere ise gitgide dayanılmaz bir hal almaktadır.

Bu gün işçi sınıfı, tarihinin belki de en ağır saldırılarından biri ile karşı karşıyadır. Kıdem tazminatının gaspına yönelik adımlar, devlet zoruyla kiralık işçiliğin yaygınlaştırılmaya çalışılması, hafta sonu tati-

1.sayfadan devam

Umut İşçi Sınıfındadır

“Sonrası ne olur?” tarzı yaklaşımlar etkin ve baskındır. Bu hareketlerin sınıf içindeki çalışmalarına bakın bu çalışmaların içinde hep sınıfa güvensizlik var. Sınıfı küçümseme var. Ve bu her eylem sürecinde, her grev süresinde kendisini göstermekte, birçok defa tekrarlamaktadır. Birçoğu sendikacıların sınıfı yine kandıracağına inanıyor, bir kısmı patronların sınıfı kandıracağına inanıyor, umutla hırsıyla bunun gerçekleşmesini bekliyor vb.

Bu tam anlamıyla bir güvensizlik ve teslimiyet yaklaşımı. Sınıfa inanmayan, sınıfın gücünü anlamayan, sınıf bilincinden yoksun kişilerin sınıfı bilinçsiz burjuvazinin peşine takılıp giden bir sürü gibi görmesinden kaynaklanan bir bakış açısı.

Bu durum, son Akbank grevi sürecinde de böyleydi. Herkes Akbank işçilerinin greve çıkmamasını, burjuva iktidarının grevi erteleceğini bekliyordu, biliyordu, istiyordu. Kimse işyerleri temelinde grevi örgütlemeye girişmedi. Kimse mücadele eksenine oturmadı, herkes kös kös grevin yasaklanmasını bekledi. Ve kocaman bir hiçle sonuçlanan güvensizlik ortamı... Bir komünist böyle davranmaz. Komünist, gelecek tehlikeleri görür ve tehlikeleri bertaraf etmek için mücadeleye ve ajitasyona girer. Tek tek işyerlerinde, tek tek işçilere ulaşır, tek tek bireyleri sınıfın örgütlü gücü olarak sevk eder. Siperleri kazar, süngüleri bilir, kum torbalarını, taaruz bölümlerini, mücadele birimlerini hazırlar. Bütün bunlara rağmen yenilgi yaşanıyor, dönüp nerede hata yaptığını sorgular. Komünistler yenilgiden korkmaz. Biz komünistler düştüğümüz yerden yeni deneyimlerle kalkmasını biliriz. Fakat daha baştan yenilgiyi bekler hiç bir şey yapmazsak burada suç ne sınıfın ne işçilerindir.

Aynı yaklaşım Türk Metal tarafından yürütülen toplu sözleşme sürecinde de geçerli. Bütün olarak sınıfa yönelik politika yapanların politikaları Türk Metal’in işçileri satacağı üzerine kurulu. 100 binin üzerindeki metal işçisinin, Türkiye işçi sınıfının en önemli ve en güçlü bölümünün ne yapabileceği kimsenin umurunda değil. Toplu sözleşme sürecinin bu işçileri ne kadar bilinçlendireceği, algılarını ne kadar açacağı ve hareketlendireceğini kimse önemsemiyor. Sınıfın bu dönemde komünistlere duyduğu ihtiyacı kimse önemsemiyor. ‘Türk Metal bir an önce satsa da başlıkları atsak, Türk Metal yine işçileri sattı desek bitse 2-3 yıl rahat etsek’e odaklanmış bir yaklaşım.

Türkiye devrimcilerinin büyük çoğunluğunda bu böyle. Belki işleminde farklı yaklaşan birkaç hareketin olması genel yaklaşımın bu olduğu gerçeğini değiştirmez. Bu yaklaşıma göre işçi sınıfı sınıf de-

ğil sürü şekline geçiyor, bunun far-
kında değiller. Bu güvensizlikleri kendi yaklaşımlarına yansıyor ve işçi sınıfının bilincini, ileri görüş-
lülüğünü, sezgisini küçümseme-
ye, Türkiye’deki işçi sınıfının en az 150 yılda oluşmuş bir deneyim birikimini yok saymaya götürüyor. Burada komünist tavrı gösterenler nerede duracak? Tabii ki öncelikle 100 binin üzerindeki işçinin içinde öne çıkmış öncü işçilere ulaşacak, her fabrikaya ulaşacak, fabrikalardaki taban örgütlenmelerinin kurulmasına uğraşacak bu örgütlenmelerde komünistlerin öncü işçileri aktif olarak sevk etmesini ve yönetmesini sağlayacak, sonra da MESS’i yenecek. Bunun olanakları var mı, var. Bursa’dan başlayan metal işçileri mücadelesi döneminde öncü işçiler kapitalistlere karşı ciddi bir başkaldırı başlattılar. İşçi sınıfının Gezi-Haziran Ayaklanması denebilecek bir dönem yaşandı. Bazı hareketler bu enerjiyi kapitalist sınıflar yerine sendikalara yöneltmek istese de, kalkışma toplu sözleşme düzeninin tamamına yonelikti. Şimdi biz bu örgütlenmeleri yönetemezsek kazanımla bitmiyor. Ya da kazanımı sürdürmüyoruz.

Bir çok devrimciye göre işçi sınıfı edilgendir. 3-5 liraya tamah eder, önüne ne konursa ona razı olur, gerici söylemlerle donanır ve dincilere inanır. Tembellik yapar, okumaz, kendini geliştirmez, örgütlenmekten kaçır vb. vb.

İşçi sınıfı geleceğimizdir işçi sınıfı umudumuzdur

Bu sefer metal işçisi kazanacak, bu sefer işçiler kazanacak, bu sefer biz kazanacağız, bu sefer kapitalistler kaybedecek! Böyle söylemekten niçin korkuyoruz, çekiniyoruz. Yanılırsak diye mi? Ya da yanılmış olmamız dünyanın, sınıf hareketinin sonu mu? Yanılmış olmamız mı çok önemli yoksa sınıf hareketinin motivasyonu mu? Bizim yanılmamız mı, işçi sınıfının kaybetmesi mi, bizim yanılmamız pahasına işçi sınıfının motivasyonunun ve kazanacağı bir dünya olduğu olgusunun yükselmesi mi?

Hangisi daha önemli, hangisi daha tehlikeli?

Sınıf kendi içinde kaynıyor. Herkesin “sözleşmeler bitti, duruldu” dediği anda metal fırtına koptu. Kapitalistlere karşı iş ve yaşam koşulları temelli çıkan bir başkaldırı birileri tarafından kapitalistlere değil sendikalara yöneltilmeye çalışıldı ve umutsuzluk ve güvensizlik bir kalkışmayı iğdiş etti.

Tüm olumsuzluklara karşın işçi sınıfının kaynaması devam ediyor. Kriz gittikçe büyüyor, işsizlik artıyor; fabrikalar, işyerleri kaynayan birer kazan...

Bütün göstergeler bizden yana. Bütün göstergeler kriz derinleştikçe sınıfın daha da kaynama ihtimali olduğunu gösteriyor. Umudumuzu,

işçi sınıfını işaret ediyor. Biz işçi sınıfımıza, geleceğimize güveniyoruz. Düşmanı yenecek sınıfımıza inancımız tam.

Kriz derinleştikçe, mücadele yükseldikçe sınıfın hareketliliği, bilinçlenmesi daha da artacaktır. İşçi sınıfı hareketi yükselecektir. Yükseldikçe bilinçlenme artacak ve kalıcılacaktır. Bizim için en önemli tavrı sınıfın içine yuvalanmak ve motive etmek, kendimize ve işçi sınıfına umudu, umudumuzu yaymaktır.

Biz ne istiyoruz? İşçi sınıfının kazanmasını. O zaman ne yapacağız? Bütün enerjimizle işçi sınıfının içine gömüleceğiz, kök salacağız, bizim bakış açımızı, bizim umudumuzu işçi sınıfının bakış açısı, işçi sınıfının umudu haline getireceğiz. İşçi sınıfındaki motivasyonun fitilini ateşleyeceğiz. Sınıfı motive edeceğiz ve yöneteceğiz. Unutmayalım ki örgütlü azınlık örgütsüz milyonları yönetmek içindir. Komünistler bunun için var ve örgütlü mücadeleyi savunuyorlar.

Umut ve motivasyon işçi sınıfını besleyecek birinci gıdadır. Örgütü besleyecek birinci gıdadır. Bizim umudumuz bizim birikimimiz bizim inancımız, öncü işçilerin bilinci ve birikimi haline gelecektir, gelmelidir. Bunu başarabildiğimiz anda yol, güçlü olarak açılacaktır.

Kapitalistlerin devri bitti artık gelecek işçi sınıfının

Kapitalizm içine girdiği son krizde bocalıyor. Krizden çıkmayı bir türlü başaramıyor. Türkiye tekelci kapitalizmi de krizin içinde ve krizin etkisi daha da artacak. İşsizlik sürekli artıyor, işçi sınıfının iş ve yaşam koşulları gittikçe kötüleşiyor, gerçek ücretler eriyor, yaşamak sürekli daha zorlaşıyor. Burjuvazi krizden çıkabilmek için örgütlülük dahil işçi sınıfının tüm kazanımlarına saldırıyor, işçi sınıfının kazanımlarını kendisi için fon haline getirerek krizden çıkışın, düzeni uzatmanın yollarını arıyor. Başarmanın ve umudu büyütmenin, motivasyonu artırmanın anahtarı burada, Nazım’ın deyişiyle “anlamakta gideni ve gelmekte olanı...”

Mevcut iktidar artık yönetemiyor. Uzunca yıllar süren çabasıyla borca batmış durumda. Artık patlayan inişli çıkışlı krizleri kontrol edemiyor. Döviz sürekli artıyor. 2013 Gezi-Haziran Ayaklanması’ndan bu yana sermaye ve yöneticileri rahat uyuyamıyor.

Yönetememe krizi arttıkça içinde iç savaş girişimleriyle ve dışarda emperyalist savaş çabalarıyla milliyetçiliği büyütme ve bu süreçte yönetebilme yeteneğini yeniden kazanmak, krizden devrime yol açmadan kurtulmak istiyor.

Kürt sorunu kanayan bir yara olarak devam ediyor. Kürt halkı en temel isteklerinden, özgürlüğünden, dilinden, kazanımlarından ödün vermek istemiyor. En son

Newroz’da bunu çok net bir kez daha gösterdi.

İşçi sınıfımız da sürekli direnişlerle, fabrika işgalleriyle mücadele sürecinin içerisinde, en son Birleşik Metal’in grev yasaklarını tanımaması ve grev sürecini sürdürerek kazanması ardından Karabağlar Belediyesi’nde kazanım, bunlarda işçi sınıfı hareketinin geleceğe olan yönünün belirleyen eylemler olmuştur. İşyerleri işgalleriyle, yasaklara karşı yapılan grevlerle sürecin yürütmesi, sınıfın birbiri ardına mücadelesi, KHK ile işten atılan üniversite ve kamu çalışanlarının mücadele ve tepki koyma kararlılığı her gecen gün kapitalizmin duvarlarında gedikler açmaktadır.

İşçi sınıfı kazanacak biz kazanacağız

İşçi sınıfımızın yüzyıldan fazla zamandır süren mücadelesi ile biriktirdiği bir mücadele deneyimi ve geleneği var. Dünya işçi sınıfından aldığı deneyim ve birikimler var. 1970li yıllardan bugüne sürekli olarak savaşla biriktirdiği ve geliştirdiği bir deneyim birikimi var. Bu nedenle sınıfımıza güveniyoruz, inanıyoruz. Her türlü oyunu boşa çıkaracak birikime sahip.

Kapitalist kriz derinleştikçe, işçi sınıfının hareketliliği ve mücadelecili ruhu daha çok ortaya çıkacak, komünistlerin sınıf içinde görevlerini yerine getirmesi, krize karşı işçi sınıfı hareketini yönetmeye aday olması, sınıfa inanması ve sınıfla birlikte umudu ve güveni büyütmesi sınıfı harekete geçirecektir.

Kapitalist kriz kapitalizmin ömrünün sona geldiğini göstermektedir. Krize karşı işçi sınıfının alternatifini yaşama geçirme olanağı vardır ve bu sefer işçi sınıfı kazanacaktır.

Kapitalizmin devri bitmiştir işçi sınıfının devri başlayacaktır

Yaşanan her şey yeni dönemin yaklaştığını gösteriyor. Umudu büyütme görevi, büyüyen umudu örgütleme görevi komünistlere düşüyor. Bahaneler üretmek, bahanelerle sağa sola saldırmak komünistlere göre değildir. Komünistlerin ufku sınıfın enerjisini büyütme, Tersine davrananlar sınıfı ayaklar altında ezmeye çalışanlar, sınıfı yok sayanlar, umudu kıranlar komünistlerin arasına karışmış sermaye ajanlarıdır. Onların istediği kapitalizmin yıkılması değil sınıfın umudunun kırılması ve birbirine düşmesidir.

Kapitalizmi yıkmak, sosyalizmi kurmak istiyorsak işçi sınıfının içinde mayalanacağız, işçi sınıfımıza, öncü işçilere, yığın devrimcilerle umudu aşılayacağız, umudu büyüteceğiz, umudumuzla örnek olacağız. Hedefi ve yolu doğru göstereceğiz.

Umut işçi sınıfındadır. Gelecek bizimdir.

1.sayfadan devam

lini kaldıran yasalar, grev yasakları, OHAL koşullarında demokratik hak ve özgürlüklerin yok sayılması sonucu işçilerin grev gibi en temele haklarının gasp edilmesi.

Yine bu tür adımların yanı sıra örgütlenmek isteyen, haklarını arayan işçiler, sudan bahanelerle fabrikaların önüne konulmaktalar. Binlerce kamu emekçisi işlerini kaybetti. Yine yüzlerce bilim emekçisi bulundukları üniversitelerden soruşturmalarla, açığa almalara, KHK' lar ile işlerinden edildiler.

Ülke tarihindeki darbelere bakacak olursak eğer, bu dönem sudan bahanelerle işten uzaklaştırılan emekçi sayısı hiçbir darbeye bu kadar yüksek rakamlara ulaşamamıştır. 29 Aralık KESK eylemlilik süreci ve “FETÖ” operasyonları bahane edilerek, demokratik haklarını kullanan binlerce emekçi işlerini kaybetmiş oldu. Bu gün yaşananlara bakıldığında, tüm bu olan bitenin, tüm eski darbelere rahmet okuttuğu acımasız çıplak bir gerçek olarak karşımızda durmaktadır.

OHAL uygulamaları adına binlerce insan işlerini kaybetmekte, baskı ve terör her geçen gün daha da artmakta, fabrikalarda, işletmelerde kapitalistlerin keyfi uygulamaları alabildiğince sıradanlaşırken, hak arama talepleri işten atılma tehdidi ile engellenmeye çalışılıyor. İşçiler, emekçiler korkutularak başlarını kaldırmadan çalışmaya zorlanıyorlar. Her tür örgütlenme girişimi işten atmalarla cezalandırılırken, kalan işçilerin, emekçilerin payına da gözdağı ve baskılar düşüyor.

Bir ülkenin Cumhurbaşkanı, OHAL' siz bu ülkeyi yönetemeyeceklerini itiraf etmekte bir sakınca görmüyor. OHAL' ı kaldırmayacağız diye sağa sola emirler verirken, daha MGK devam ederken, sanki karar süreci tamamlanmış gibi hemen meclise gönderilmesi ve meclisten jet hızıyla OHAL'ın uzatılmasının geçirilmesi iktidarın ne ölçüde zorlandığını gösteren önemli bir olgudur. Ayrıca kapitalistlere, OHAL' den dolayı grevleri nasıl yasakladıklarını, onları nasıl koruduklarını pervasızca anlatırken OHAL' ın, KHK' ların kapitalistlerin işine yaradığını kanıtlamaya çalışıyor.

Ülke kocaman bir hapishaneye çevrilmek istenirken, OHAL'ın kime karşı ilan edildiği de aslında itiraf edilmiş oluyor. Sermaye AKP eliyle her türlü sömürü, baskı mekanizmaları ile birlikte esnek çalışma ve güvencesizliği yaygınlaştırırken, sürecin aspirini olarak da dinsel ideolojiler yaşamın her alanına doğru taşınmaya çalışılmaktadır. Toplumsal muhalefetin yok edilmek istendiği bu ülkede, işçi

Mücadeleye Devam!

sınıfı ve emekçilere kölelik şartları dayatılmaya çalışılıyor. İşçileri ve emekçileri hak arama mücadelesinden men etmeye yönelik iktidar, Kürt halkının taleplerini ise terör yaftası ile ırkçı söylemlerle boğmaya çalışmakta, ya da onların sesinin olabildiğince duyulmaz olması için her türlü yöntemi denemektedir. Toplumsal yapıyı, Nazi Almanya'sında olduğu gibi biat ettirilmiş, kişiliksizleştirilmiş bir yığına çevirmeyi hedefleyen bu olağanüstü hal rejimi,yüksek karları ancak bu şekilde garanti altına alabileceğini düşünmektedir.

Ancak işçi ve emekçiler, hakları için direnmeye devam ediyor. Metal sektöründe OHAL yasaklarına karşı işçilerin direnişi, Şişe ve Cam işçilerinin sokağa çıkarak haklarını aramaya çalışmaları, son olarak PETKİM işçisinin her türlü yalnızlaştırmaya karşı direnişteki ısrarı, tek tek işçilerin işlerini geri alma ve hak mücadelesi sürmektedir. Yine Kamu Emekçileri, İstanbul, Ankara ve İzmir gibi illerde meydanlarda hakları için seslerini duyurmaya uğraşıyorlar. Ayrıca kamu emekçilerinin yüz akı olarak Nuriye Gülmen ve Semih Özakça KHK ve ihraçlara karşı direnişin sesi olmaya devam ediyorlar. Açlık grevinin 140 gününü geçen direnişleri yaşamları açısından kritik bir eşiğe doğru giderken işlerini kaybetmiş binlerce emekçinin umudu olmayı sürdürürlerken” işimi geri istiyorum” talebi, temel bir talep olarak bütün işçilerin talebi haline gelmektedir. Bu gün pervasızca baskıya karşı teslim olmayan, direnmenin yollarını arayan bütün işçi ve emekçiler öfke ve tepkilerinin mayalandığını, gitgide toplumun geniş kesimlerine doğru bu tepkilerin yayıldığını bilerek umudu büyötmeye devam etmelidirler. Mücadelenin gerilemiş görünmesine rağmen, toplumsal yapıdaki çelişki ve çatışmaların yarattığı tahribatla birleşen öfke ve tepkiler, toplumsal huzursuzluğun artışı ile birlikte mücadeleyi yeniden derleyen, toparlayan süreç olarak önümüze çıkacaktır. Bu gün acil görev olan, bütün direnişlerin gitgide büyümesinin sağlanması, direnişin sahiplenilmesidir. Her grevin desteklenmesi, her direnişin yanında olunması, işini ekmeğini kaybeden emekçilerle dayanışma yollarının geliştirilmesi gitgide umudu artıracaktır. Bu durum ister istemez, geniş emekçi kesimlerin sürece katılmasının önünü açacak önemli bir olgudur. Egemen sınıfa karşı topyekun bir direniş hattı kurulmaya çalışılırken komünistlerin bu alanın öncüsü ve en tutarlı ve kararlı savunucuları olmaları esas düsturdur.

1.sayfadan devam

Darbenin Bir Yılı

Temmuz'da ilan edilen olağanüstü hal ile sosyalist hareketteki bu kafa karışıklığı dağılmaya başladı, bugün ise her şey gün gibi ortada.

Devletin ordusuyla, istihbarat örgütleriyle, iktidarıyla planlayıp uygulamaya koyduğu darbe girişimini Erdoğan'ın “Allah'ın bir lütfu” olarak nitelendirilmesi, hem darbe girişiminin bir mizansen olduğunun, hem de darbenin başarıya ulaştığının bir itirafıdır.

Söz ve Eylem 20 Temmuz'da yayınladığı bildiride, gerçekleşen darbenin klasik bir darbe olduğunu, bundan önceki askeri darbelerden tek farkı olarak darbenin başında rütbeli generallerin değil de “rütbesiz generallerin” bulunduğunu ve yetkileri gasp edilen kapısı açık bir parlamentonun olduğunu; Erdoğan'ın uzlaşmazlığa düştüğü Fetullah'la bir iç hesaplaşmayı içerse de darbenin gerçek hedefinin işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkı olduğunu açık bir şekilde ortaya koydu. Gelişmeler; kanun hükmünde kararnameler ile parlamentonun tüm yetkilerinin elinden alınması, Kürt parlamenterlerin tutuklanması, Kürt halkına yönelik soykırım, işten atılmalar, tutuklamalar, işkenceler, sendika ve derneklerin kapatılması, Kürt ve sosyalist basının susturulması; bu tespitlerin doğruluğunu ortaya koydu. Burjuvazi bu darbe yönetiminden oldukça memnun. Erdoğan'ın iş adamlarına “OHAL'i iş dünyası için getirdik. Var mı iş dünyasında bir sorun?” demesi de yine bu darbenin sınıfsal niteliğini ortaya koymaktadır.

Bundan önceki darbelerde yaşandığı gibi, önce gözaltı süreleri 30 güne çıkarıldı. Bu şekilde kötü muamele, işkence ve hak ihlallerinin önü açıldı. Daha sonra bu süre indirilmiş olsa da halen gözaltı süreleri tutuklulukla yarışacak vaziyette. Tutuklanma ise hüküm giymekten farksız. Herhangi siyasi bir davanın duruşmasının görülmesi aylarca sürebilmekte.

Saldırının asıl hedefini yukarıda da bahsettiğimiz gibi devrimci hareket, işçi sınıfı ve Kürt özgürlük hareketi oluşturdu. Kürt özgürlük hareketinin vekilleri tutuklandı, siyasetten uzaklaştırılmaya çalışıldı. HDP devletin yetkili ağızlarınca ‘terör örgütü’ ilan edildi. Yasal alanda Kürt hareketinin siyaset yapmasının önü hızlı bir şekilde kesilmeye başlandı.

Diğer yandan, işçi sınıfı için artık herhangi bir yasadan söz etmek mümkün değil. İşten çıkarmanın oldukça kolaylaştığı, hatta yığınsallaştığı bir dönemde işçilerin yasal güvenceye sığınmak gibi bir seçeneği yok. Özellikle kamudan ihraç edilen on binlerce çalışan bize bunu gösteriyor. Toplu iş sözleşmelerinin gündeme geldiği dönemde grevler ardı ardına yasaklanıyor. KHK'lar ile çalışanlar güvencesizleştiriliyor.

Bütün burjuva klikler (CHP, MHP, BBP gibi) zaten 20 Temmuz'da iktidarın yanında olduklarını açıkça beyan etmişti. MHP bunu organik bir birliktelikle taçlandırırken, CHP düzenin, devletin bekası adına biraz daha mesafeli olarak aynı cephede yerini aldı. CHP'nin bu süreçte devletin bekası adına üstlendiği misyon sadece “Yenikapı ruhu” ile sınırlı değildir. 16 Nisan hileli referandumunda “kaos çıkar” endişesi ile halkı sokağa çıkmaktan imtina etmeye çağırması da bu tarihsel misyonun bir gereğidir. CHP'nin birçok sosyalist parti ve örgütte heyecan yaratan Adalet Yürüyüşü de bu misyonun bir uzantısıdır. CHP'nin derdi AKP iktidarı ile birlikte ayyuka çıkan adaletsizlikler, baskılar, tutuklamalar, işkenceler değil; bunların siyasal istikrarsızlık içerisinde yüzen kapitalist düzen için taşıdığı tehdittir. Bu yürüyüşlerle CHP hem hileli referandumu meşrulaştırmış, hem de 2019 seçimlerine hazırlık yaparak devletin bekası için görevi üstlenmiştir. CHP'nin her fırsatta kontrollü darbe olarak nitelendirdiği darbeyi AKP ile birlikte demokrasi adına kutlaması tam da bu misyonun bir gereğidir.

CHP'nin darbeden bu yana izlediği bu siyasette mantıklı çelişkileri olsa da, üstlendiği misyon açısından herhangi bir tutarsızlık yoktur. Tutarsızlık bir gün CHP'yi burjuva partisi, öteki gün ise demokrasi mücadelesi gücü olarak gören ve onun arkasında saf tutanlardadır.

Son bir yılda yaşananlar göstermiştir ki, Türkiye'deki sermaye iktidarının, kapitalizmin uluslararası genel krizinin bir yansıması olarak yaşadığı kriz kısa vadede sonlanmayacak. Kriz derinleşip yönetememe krizine dönüştükçe, burjuvazinin çeşitli fraksiyonları arasında birleşme ve çelişkiler de kendini farklı biçimlerde ortaya koyacaktır. Bir yandan maskeler düşer, baskı ve sömürü katmerleştirilirken, işçi ve emekçileri yıldırma ve aldatmak için yeni yol ve yöntemler denenecek, taze güçler devreye sokulacaktır, sokuluyor. Bu kaos ortamından çıkış ancak burjuvazinin halkı sindirmek ve aldatmak için giriştiği bütün manevraları deşifre eden, kitlelere gerçekleri usanmadan açıklayan devrimci bir politikayla mümkündür. Bunun birinci koşulu ise burjuvazi içinde güç aramaktan vazgeçip, bağımsız devrimci bir ideolojik, politik ve örgütsel hattın oluşturulmasıdır.

Bugün darbe koşulları yaşanan Türkiye'de, emekçi yığınlar için baskı ve sömürünün ortadan kalkması, ancak yığınların bilinçli eylemi ve bunları ileriye taşıyacak olan devrimci bir siyasetle mümkün olacaktır.

İrkçılık Yükseliyor! Neden ve Nasıl?

Ali Gündüz

Sürekli bahsettiğimiz kapitalizmin süregelen ekonomik ve politik krizi tüm dünyada dengeleri sarsıyor. Burjuva siyaset merkezileşme ve tekleşme eğilimi gösteriyor. Bir yandan da sağcı ideolojiler, milliyetçilik, şovenizm ve dinci gericilik, kapitalist devletler tarafından, besleniyor, büyütülüyor.

Buna karşı çıkan, yoksulluğa, işsizliğe ve savaşa itiraz eden yığınlar çareyi düzen içi ‘demokrat’ ve ‘solcu’ partilere oy vermekle buluyor. Burada alternatifsizlik yüzümüze çarpıyor.

Türkiye gibi ülkelerde ise ırkçı ve İslamcı ideolojiler, hem krizleri aşmada toplumsal dinamik oluşturmak, hem de olası devrimci kalkışmalara karşı kitleleri mobilize etmek için sermaye iktidarı tarafından oldukça yoğun bir şekilde kullanılıyor.

Türkiye devletinin tarihi boyunca Rumlara, Alevilere, Kürtlere dönük katliamların ve saldırıların toplumsal zemini tam olarak böyle kurulmuştu. Bugün de benzer durum Suriyeli mültecilere karşı çok boyutlu olarak sergileniyor.

İrkçılığın Maddi Zemini

Kapitalizm iki yüz yıldan uzun bir süredir kendini ulus devlet biçiminde örgütlüyor. Ulusal sınırlar, sınırlar içerisindeki egemen devletler kapitalizmin en temel dayanaklarını oluşturuyor.

Ulus devlet biçimi altında milliyetçilik ve ırkçılık, farklı formlara bürünseler bile, kapitalist devletlerin en temel ideolojik harçlarını oluşturuyor. İrkçılığın kapitalizmle arasındaki kopmaz ilişkiyi kavramak için, savaş ve mültecilik olgularına bakmak dahi yeterli. Bugün dünyanın dört bir yanında yine kapitalizmin kendi işleyiş yasalarından doğan savaşlar yüzünden ülkelerini terk eden milyonlarca insan farklı ülkelere dağılmış, buralarda güvencesiz ve insanlık dışı şartlarda çalışmaktadır. İrkçılık da tam burada ikili bir misyonla devreye giriyor. Bir yandan mülteciye buralı olmadığını, aldığı ücrete şükretmesini, sorun çıkarırsa kovulacağını söylüyor; diğer yandan işçi sınıfına “bak bu gelenler senden ekmeğini alacak, ucuza çalış!” diyor, sınıfı ırk temelli bölüyor.

Suriyeli Mülteciler

Suriye’de 2011 yılından bugüne süren iç savaş sebebiyle en az 3 milyon Suriyeli ülkelerini terk ederek Türkiye’ye sığındı. Elbette Türkiye devleti başlangıçta mültecilere kapısını açarken bunu iyi niyetinden ya da “ensar” olmak istediğinden yapmadı.

Kapitalist Türkiye devleti, bir yanıla Ortadoğu ve Arap coğrafyası üzerinde kurmaya çalıştığı hegemonyayı güçlendireceği bir araç olarak, bir yanıla hem Suriye’ye hem de Avrupalı devletlere karşı kullanacağı bir koz olarak düşündü. Diğer yandan mülteci ucuz iş gücü demek. Milyonlarca Suriyeli Türkiye pazarına vahşi sömürünün çarkında birer ucuz işçi olarak geldi. Merdiven altı atölyelerde, güvencesiz, kayıt dışı çalışan milyonlarca Suriyeli işçi Türkiye sermayedarları için büyük bir ganimet oldu.

Türkiye’nin kapıları açmasının bir diğer sebebi de Suriye’den Türkiye’ye sermaye akışı sağlamaktı. (Göçle birlikte Suriye’den Türkiye’ye sermaye akışının yüz milyar doların üzerinde olduğu söyleniyor) Zira buraya gelen 3 milyon Suriyelinin tamamı aç billaç gelmemişti buraya. Küçük bir kesimi sermayeleri ile gelmiş, burada yatırımlar yapmış, Türkiye sermaye sınıfına dahil olmuştu. Mersin, Adana, Antep, İstanbul gibi birçok kentte Suriyeli ‘girişimciler’ Türkiye pazarının farklı sektörlerinden piyasaya dahil oldular. Bu durum hem yatırımcı için Suriye’ye göre çok daha istikrarlı ve güvenli bir ülke olan Türkiye içerisinde yatırım yapmak ve iş kurmak açısından bir avantaj, hem de Türkiye kapitalizmi için büyümenin bir aracı idi.

Böylece Suriyeli mülteciler sorunu bir taraftan azınlık bir sermayedarın Türkiye’de -ağırlıklı orta ölçekli işyerleri açması ve sermaye biriktirmesiyle; bir taraftan da çok yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları ile milyonlarca işçi ve emekçinin hayatta kalmaya çabalamasıyla sürdü.

Suriyeliler meselesinin bir de uluslararası boyutu var ki; “Müslüman” AKP iktidarını bütün çıplaklığıyla ifşa ediyor. Mülteciler Türkiye’deki koşullardan kurtulmak için daha gelişmiş ülkelere, Avrupa’ya gitmeye çalışıyor. Türkiye hükümeti ve Avrupalı dev-

letler içinse mesele bir pazarlık unsuru olarak ele alınıyor. Karşılıklı tehditler, tavizler, pazarlıklar Suriyeli mültecilerin canı üzerinden yapılıyor.

Bu anlatılan, meselenin ağırlıklı olarak iktisadi boyutu idi. Ancak bu kısım anlaşılmadan yükselen ırkçılığın temelleri de değerlendirilemez.

İrkçılık Yükseliyor

Birkaç hafta evvel oldukça çarpıcı iki haber gazetelerde yer aldı. Birincisi başbakan yardımcısı Veysi Kaynak’a ait bir demeç. “Türkiye 3 milyon insanı beşeri sermaye olarak da görmelidir. 3 milyon insan içinde yüksek tahsilliler, uzmanlar var. Şu anda Kahramanmaraş’ta, Adana’da, Osmaniye’de, Gaziantep’te hatta Ankara’da Ostim’de, birçok ilde eğer Suriyeliler olmazsa düz işçilik yapan yok. Fabrikalarımız durur.” diyor bakan. Bu sözü aslında bir çağrı niteliği taşıyor. Çağrı işçi sınıfına, bak diyor, “Suriyeliler bu ülkede üretimin en temel unsurudur. İşsizsen, yoksulsan sebebi onlardır.” diyor. Beşeri sermaye olarak gördüğü Suriyelileri bir yandan daha çok sömürecek koşulları yaratan devlet, bir yandan da Türkiye işçi sınıfına bir mesaj veriyor. Mültecileri düşmanlaştırıyor, hedef gösteriyor.

İkinci haber, haberin veriliş biçimi itibarıyla de oldukça çarpıcı. Suriyeli mültecilerin Türkiye’ye gelmesiyle sıtma, dizanteri, kızamık, tifo, AIDS gibi hastalıklarda artış olduğu söylendi. Sözcü gazetesinin haberine göre, CHP’li Fikri Sağlar yaptığı açıklamada “Fuhuş çetelerinin eline düşen mülteci kadınların, Mersin’de AIDS vakalarındaki artışlara neden olduğu iddia edilmektedir. Bu durum vatandaşlarımızı huzursuz etmektedir. Toplumun yalnızca sosyo-ekonomik iç dinamiklerini bozmakla kalmayan mülteciler, toplum sağlığını da derinden sarsmaktadır ... Mersin’de resmi kayıtlara göre 350 bin Suriyeli yaşıyor, ancak gerçek nüfusları bunun üzerinde. Bölgede gasp, hırsızlık, fuhuş gibi asayiş olaylarında da artış var.” diyor.

Haberde ve ‘sosyal demokrat’ Fikri Sağlar’ın dilinde dikkatimizi çeken husus haberin AIDS vurgusuyla devam etmesi. Diğer husus ise hastalıkların artışını gösteren bir haberin, toplumsal

huzurun bozulduğuna dair vurgularla sonlanması.

Burada amaç Türkiye’deki bir sağlık sorunundan bahsetmek değil. “Suriyeliler yüzünden hem huzurdan, hem sağlıktan olduk!” diyebilmek. Bunun için de ‘Dünya Sağlık Örgütü’nün açıklamalarına paralel olarak...’ gibi ifadeler kullanılıyor.

Buradaki haber ile Suriyelilerin çocuk yapmasının eleştirilmesi arasında sıkı bir ilişki vardır. Doğum kontrol yöntemlerine ulaşma imkanı pek olmayan Suriyelilerin çok çocuk yaptığını eleştirmek tam da bu noktadan geliyor. Fuhuş zorlanan, alınıp satılan Suriyeli kadınlar gerçeğini görmezden gelmek, onun yerine Suriyeliler yüzünden yasadışı fuhuş arttı demek, buradaki aklın ürünüdür. Yapısal olana, savaşa, sömürüye, sermayenin zulmüne değil, ezilene suç yüklemek tam da bu noktadan geliyor. CHP’lisi de, AKP’li bakanı da Suriyelilerin çok gelişkin şartlara sahip olup, iradi olarak piyasaya, toplum sağlığına ve huzuruna kast ettiğini iddia ediyor.

Düşman Kim?

Bu ideolojik söylemin sokakta bir karşılığı var. İrkçi fikirler yükseliyor. Suriyelilerin mahallelerine saldırılar düzenleniyor, kadınlar taciz ediliyor, işten atılmayla tehdit ediliyorlar.

Komünistler toplumsal sorunları ve çözümleri görüngülerde değil, esasta ararlar. İrkçılık için de bu geçerlidir. İrkçılığın sebebi ne birilerinin kötü fikirler edinmesi, ne de yabancıların, mültecilerin barbar olmasıyla ilgilidir. İrkçılık doğrudan kapitalizmin işleyişiyle, savaş ve sömürüyle ilişkilidir.

Kimse yaşadığı toprakları güle oynaya terk edip sefil bir hayata koşmaz. Bu ancak bir kurtuluş ümidinin göstergesidir. Kurtuluş; savaştan, ölümden, yoksulluktan.

Bunu yaratan, savaş, ölümü ve sömürüyü yaratan doğrudan kapitalizmdir. Kapitalizme karşı mücadele, ırkçılığa karşı mücadeledir. Kapitalist devletlerin ‘beşeri’ ihtiyaçlarına, onların istikrar ve güvenine karşı mücadele etmek; asıl düşmanın mülteciler ya da yabancılar değil, düzenin kendisi olduğunu göstermek gerekiyor.

İşbaşı - Sağlık ve Güvenlik

Sıcakta Çalışmada Sağlık ve Güvenlik

Türkan Metin

Tüm canlılarda olduğu gibi bizim de bedenimiz belli sıcaklıklar arasında çalışabilmekte ve yaşam fonksiyonlarını sürdürebilmektedir. Sermayenin istediği ise işi aksatmadan ölümüne çalışmamızdır. Bizim yaşamsal sağlığınıza riske atmadan yaşayabilmek ve çalışabilmek için vücut sıcaklığımızın 30-40 °C arasında olması gerekmektedir.

Vücudumuz çalışma esnasında ısı üretir. Bu ısı yaz aylarında aşırı sıcaklarla birleşerek vücut sıcaklığımızı daha da artırır. Aşırı sıcaklarda inşaat, makine montajı, borulama, kaynak, park bahçe işleri, yol çalışmaları gibi, açık havada, kafeteryalarda vb gibi işlerde dışarıda çalışmak zorunda olan arkadaşlarımız için, hem iş temposu, hem güneş, hem sıcaklar sağlık ve güvenlik riskleri oluşturmaktadır. Vücut yapımız gereği yüksek sıcaklıklara maruz kalmak sorunlar yaratır, hastalık oluşturur, iş kazası risklerini 4-5 katına kadar artırır. Dinlenerek yapılan hafif işler yapan ve stres altında olmayan arkadaşlarımızda dahi terleme hızı yaklaşık olarak günde bir litre civarındadır. Bu oluşur oluşmaz kaybolur. Ağır işin stresi altında veya yüksek sıcaklıkta çalışan arkadaşlarımızın ise terleme hızı çok daha fazladır. Öyle ki zaman zaman 4 saatte 4 litreye yükselebilir. Ayrıca günde 10 – 12 gram tuz vücudumuzdan bu sıvı ile birlikte kaybolur

Aşırı sıcakta çalışmanın yarattığı sorunlar:

1-Sıcak çarpması: Havanın çok sıcak olduğu günlerde ‘güneş çarpması’ önemli bir tehlike olarak karşımıza çıkmaktadır. Aşırı sığa maruz kalma nedeniyle vücut sıcaklığını ayarlayan terleme mekanizmasının bozulması sonucunda vücut sıcaklığının ayarlanamaması ve kısa sürede yükselmesi ile ortaya çıkar. Yüksek ateş hali, terleyememe, sinir sistemi bozuklukları (ki bu bozukluklar komaya kadar gidebilir ve yaşam riski oluşturur, Vücut sıcaklığımızın 40.6 dereceyi aşması ölüme neden olabilir) ile karşı karşıya kalınabilir. 39°C’ nin üzerinde ateş, derinin kuru, kırmızı ve sıcak olması, halsizlik, baş dönmesi, kusma, bulantı, nabız atışında hızlanma gibi ilk belirtiler ile başlayan etki, eğer önlem almazsak, algılama ve koordinasyonumuzun bozulması, görme niteliğimizde bozulma, göz çukurları belirginleşmesi, bilinç kaybı vb

gibi ileri seviyede belirtilere dönüşür. İlk belirtilerle karşılaşıldığında acil önlem alınmalı, daha fazla süre etkiye maruz kalmaktan kaçınılmalıdır. İleri seviyede belirtilerle karşılaşıldığında zaman kaybetmeden bir sağlık kuruluşuna başvurmak gerekmektedir.

Hamileler, kalp, şeker ve tansiyon hastaları, migren hastaları ve ileri yaşlardaki işçi arkadaşlarımız bu tür ortamlarda çalışmamalı, en azından riskli zaman sürecinde gölgede çalışma olanağı yaratılmalıdır. Ayrıca mutlaka sıcaklarla ilgili süreçte bir doktor ile görüşülerek kalp, tansiyon vb ilaçlar sıcak havalara göre yeniden düzenlenmelidir.

Sıcak çarpmasında ilk yardım olarak kişi hemen serin ve hava

akımı olan bir yere alınmalı, sıkı giysileri gevşetilmeli, soğuk su veya soğutucularla (vantilatör, klima vb.) soğutulmaya çalışılmalı, kesinlikle içmesi için sıvı verilmemeli ve en yakın sağlık kuruluşuna götürülmesi için 112 ambulans çağırılmalıdır. Sıcak çarpması olmaması için önlem olarak hafif işlerde 30 dakikada bir, ağır işlerde 15 dakikada bir mola verip, susanmasa bile su içilmeli ve kesinlikle oruç tutulmamalıdır. Yağlı ve proteinli yiyecekler yerine sebze ve meyve ağırlıklı yiyecekler tüketilmeli, işe özel yemek menüsü ayarlanmalı, iş giysileri uygun ve nefes alacak şekilde seçilmeli, sık sık aralar verilerek dinlenme olanakları yaratılmalıdır.

2-Sıcak bitkinliği: uzun süre aşırı sığa maruz kalmamız ve yeterli miktarda sıvı almamamız durumuna bağlı olarak su ve mineral kaybı ile ortaya çıkan durumdur. Genelde daha yaşlı işçi arkadaşlarımızda, yüksek tansiyonu vb olanlarda ve güneş altında çalıştığımızda görülür. Kendisini aşırı terleme, yorgunluk, halsizlik, bayılma hissi, nabız hızlanması ve ateş yükselmesi ile belli eder. Sıcak bitkinliği yaşadığımızda derilerimiz soğuk ve

nemli olur, nabızlarımız hızlı fakat zayıf atar, solunumlarımız hızlı fakat yüzeysel, bilincimiz açık olur. Güneş çarpmasına göre daha hafiftir ve de yaşamsal tehlikesi daha azdır. Doğru belirleme ve ilk yardım ile hızlıca düzeltilebilir.

Sıcak bitkinliğinde ilk yardım olarak kişi serin bir yerde giysileri gevşetilir, sırt üstü yatırılarak dinlendirilir. Islak havlu veya bezle serinletilmeye çalışılır. Bol miktarda sıvı verilir; vücudun ihtiyacı olan mineralleri hızlıca alabilmesi için mineralli içecekler ve tuzlu ayran içirilir. Ancak tansiyon ve tuz konusunda rahatsızlığı olanlara tuzlu ayran içirilmemesi gereklidir. (Bu nedenle aşırı sıcakta dışarıda çalışanlarda hastalık kartları bulunmalıdır). Durumda düzelme olmaması

durumunda en yakın sağlık kuruluşuna götürülmelidir.

3-Sıcak Krampları: Sıcak havalarda, özellikle de yoğun beden gücü kullanılan işlerde terlemeyle vücutta hızlı bir sıvı ve tuz (potasyum, sodyum) kaybı olur. Bu düşme kaslarda kramplara yol açabilir. Bu kramplar sıcak bitkinliğinin belirtisidir; karın, bacak ve kol kaslarında çalışırken ağrı oluşabilir.

Sıcak kramplarında ilk yardım olarak kişinin yaptığı iş durdurulmalı sakın ve serin bir yerde oturtulmalı birkaç saat dinlenmesi sağlanmalı, meyve suyu veya mineralli içecekler içirilmelidir. Dinlenmesine karşın genel durumunun düzelmemesi halinde en yakın sağlık kuruluşuna başvurulmalıdır.

4-Güneş yanıkları: Doğrudan güneş ışığına maruz kalınarak çalıştığımızda meydana gelen bir deri rahatsızlığıdır. Özellikle yaz aylarında güneşin en tepede olduğu saatler bu durum için çok risklidir. Güneş yanıklarında deri kızarıklık, ağrılı ve aşırı derecede sıcaktır. Eğer etkilenen kişide ateş, deride su toplanması ve şiddetli ağrı varsa en yakın sağlık kuruluşuna başvurulmalıdır.

Güneş yanığından korunmak

için güneş ışığına maruz kalmayı önleyecek önlemler alınmalı, iş giysileri özel olarak ve pamuklu kumaşlardan seçilmeli, güneş yanığı olan yerler soğuk su ile silinmeli, etkilenmiş bölgelere nemlendirici tıbbi losyon sürülmelidir. (Yağ, salça, yoğurt ve diş macunu vb. maddeler kesinlikle sürülmemeli, su toplayan bölümler patlatılmamalıdır.)

5-Sıcak döküntüsü: Sıcakta çalışma sonucunda aşırı terlemeye bağlı olarak derimizde oluşan tahrişlerdir. Belirtileri kızarıklıklar şeklindedir; boyun, sırt, göğüs, dirsek içleri ve kasık gibi terleyen ve az hava alan yerlerde görülür. İlk yardım olarak kızarıklık bölgeleri kuru tutulmalı, daha serin ve daha az nemli bir ortam sağlanmalıdır.

6-Sıcak ödemi: Aşırı sığa maruz kaldıktan sonra ilk birkaç gün içerisinde ayak bileklerimizde ve ellerimizde oluşan şişmelerdir. Sıcak ödemi bazı damarlarımızın genişlemesi sonucu oluşur. Ayrıca sıcak stresine bağlı olarak bazı hormonların (aldesteron ve ADH) etkisinin artması da etkili olabilir. İlk yardım olarak iş durdurulup, serin bir ortama geçilerek sıcaklığın etkileri azaltılmalıdır.

Güneşte çalışmaya bağlı oluşabilecek meslek hastalıkları

Güneş altında çalışmanın belirttiğimiz etkileri dışında, zamanla ortaya çıkan ve bizim ülkemizde tanısında yapılan işe bağlı olduğu görmezden gelinen etkileri de vardır. Bu etkilerden en bilinenleri ciltte erken yaşlanma, gözde katarakt gelişimi, deri kanseri ve güneş lekelerinin ortaya çıkması gibi etkilerdir. Türkiye’de meslek hastalığı tanısı koymanın yolları sağlıklı olmadığı için bunlar meslek hastalıkları olarak tesbit edilip kayıt altına alınamamaktadır. Meslek hastalıkları konusunda sendikaların da mücadele birikimleri zayıftır.

Güneşin sağlığınıza bozucu etkilerinden korunmak için güneş ışığına maruz kalınma sürelerinin ayarlanması, aşırı sıcak havalarda ve öğle saatlerinde güneş altında özel donanım olmadan çalışılmaması ve mesai saatlerinin buna uygun şekilde değiştirilmesi gerekir.

Bize sağlıklı işyeri ve sağlıklı iş ortamı temin etmek sermayenin yükümlülüğüdür.

İşçi sağlığı iş yerinde korunur, meslek hastalığı işyerinde tespit edilir.

Fındığın Kazananı Yine Kapitalistler

Mustafa Özkan

Her yıl olduğu gibi bu yıl da fındık sezonu belirsizliklerle başlıyor. AKP öncesi dönemlerde taban fiyat beklentileriyle yaşanırdı bu günler. Çünkü o zamanlar FİSKOBİRLİK fındık alımı yapar, özel sektör ise bir şekilde ona uygun hareket ederdi. FİSKOBİRLİK'i bir sürü yolsuzluklarla itibarsızlaştıran siyasi ve mali aktörler, köylüyü de yanına alarak TMO'yu devreye sokup alımlar yaptırdı. İtibarsızlaştırma eylemi bitince de destekleme alımlar ve taban fiyat işlemleri sonlandırılarak, fındık üreticisi ve işçisi sermayenin ellerine teslim edildi.

100 Kg toplar, bu da aşağı yukarı 50-60 Kg iç kabuklu fındığa tekabül eder, işçi gündeliği ise 3-4 Kg fındık eder denilirdi. Veya verilen taban fiyat bilindiği için işçinin topladığı her Kg 'a karşılık bir fiyat verilirdi. Şimdi bunlar meçhul olduğu için hiç kimse ne yapacağını bilmiyor. Fındık bu yıl 7 Liraya inerse, ortalama dokuz on Kg fındık işçi gündeliğine gidiyor, 20 Liraya çıkarsa üç buçuk dört Kg 'a tekabül ediyor. Bunun böyle olacağını ise üretici satım yerine fındığı götürene kadar bilmiyor. Yani tüm giderleri biliyor ama gelir belli değil. İşin ilginç fazla üretince fazla kazanacağı gibi bir olgu da söz konusu değil. Üretim fazla olunca fiyatlar düşü-

lersek, fındık fiyatı, 2004'e göre 13.5, 2005'e göre 19.25 Lira civarında olmalı. Oysa bu gün fındık 8 Lira civarlarında, o da dolar bazında 2.5 seviyelerine iniyor. Yani 2005'e göre fındık fiyatları yarı yarıya düşmüş oluyor. Bu düşüş kurumları itibarsızlaştırma eylemi gerçekleştikten hemen sonra başladı ve fındık 2006'da 5 Liraya indi. Ondan sonra uzun yıllar 4-5 Lira civarlarında seyreden fındık fiyatları 2011-12 yıllarından sonra tamamen serbest piyasanın ellerine terk edildi. Şimdi-lerde % 75'ini üreten bir değer olan fındığı üreten ülkede AKP kökenli Oltan Gıda eliyle Ferrero firmasının insafına bırakıldı. En fazla ihracatı yapan Oltan Gıda

kimsenin haberi yoktu. Onların kazançları gündelik dört kilo fındıktan sekiz, on kilolara çıkmıştı ama alım güçleri yarıya inmişti. Yani fındık büyük burjuvaziye, hatta onların uluslararası olanına peşkeş çekilince üretici de, işçi de zarar etmişti.

Şimdi yine akın akın göçmen işçiler gelecek, Kürdistan illerinden, eskisi kadar olmasa da. Gürcistan yoksulları gelecek Kürt işçi istemeyen ırkçılara hizmet etmek için. Daha fazla parayı göze alıp yabancı işçi çalıştırmayız diyenler ise yerli işçiler çalıştıracaklar. Kamplar kurulacak illerin varoşlarına Kürt işçiler için. Dayıbaşları onların kimliklerine el koyacak buralardan ayrılana dek. Hatta o kamplara tuvalet yapıp su verdik diye övünecek yerel yöneticiler. Bunun için basın açıklaması yapan ahlaksızlar bile göreceğiz. Gürcüler istediği gibi kalabilir şimdilik. Çünkü onlar şimdilik tehlike arz etmiyor sistem için. Fiyatlar Kürtlere başka, Gürcülere başka, yerlilere başka uygulanacak. En az Kürtlerden başlayan ücretler belirlendi bile. Her nedense bu ülke insanı olan Kürt, Gürcü'den daha az ücrete eyvallah diyecek. Yöneticiler 16 yaşın altında işçi çalıştırana cezalar telaffuz edecek ama çalıştıranlara karışmayacak. Güvenceli mi yoksa güvencesiz mi oldukları yöneticileri hiç ilgilendirmeyecek. Yeter ki devletin manevi şahsiyetiyle ilgili bir söz edilmesin. Hele bir edilsinle başlayan tehditler dayıbaşılarına iletilecek.

Asıl sorun ise ne verirlerse ona çalışacak olan Suriye'li göçmen işçiler. Alttan alta işçiler arası sorunlar oluşturulacak ki herkes hizaya gelsin. Örneğin; savaş kaçkınlarının ne işi var diye yurtlarından edilen Suriye göçmenleri öne sürülecek. 12 saat çalışmaya maruz kalan Kürt işçinin sanki zamanı varmış gibi terör işleriyle uğraştığı vurgulanıp kargaşa çıkartacak ırkçı faşistler. Gürcü işçilere siz bunlara benzemeyin yoksa... diye tehditler yağdırılacak. Kendi yurdunda özgür olduğunu sananlara göçmenlerden ne kadar farklı oldukları örneklerle anlatılacak. İki göz evlerinde beş çocukla akşamları yemek yeme hali bile kalmadan nasıl huzur içinde uyunduğu anlatılacak yerli işçilere...

Asıl patronların ise yerlisi de yabancısı da mutlu olacak. Onun için ise bu yıl rekor yüksek

En azından taban fiyat uygulamaları üreticiye sezonluk planlamalar sağlıyordu. Örneğin işçi ücreti, taşıma, bahçe temizliği, gübreleme, ilaçlama, patoz ve harman giderleri gibi masrafların kaç Kg fındıkla halledileceğini üretici kendince bir hesaplamayla tahmin eder ve ona göre hareket ederdi. Şimdi fındığın kaç lira olacağını bilmeyen üreticiye gübre, işçi ücreti, ilaç fiyatı, taşıma ücreti vb. gibi masraflar komisyonlarda belirleniyor ama köylünün ne kazanacağı belli değil. Önceleri fındık işçisi gündelik ücretinin kaç kilo fındık olduğunu bilir, fındık taban fiyatlarının az veya fazla olmasının onu da etkileyeceğinden dolayı bu fiyatlarla ilgilenirdi. Örneğin, ortalama bir işçi dış kabuklu fındıktan

yor, az olunca biraz artıyor o kadar. Fındık üreticileri öyle bir ruh hali içerisinde ki, herkeste az olsun yalnızca benim çok olsun istiyorlar artık..

AKP iktidarlarından önceki yıllarda taban fiyatlar belirlenmesine karşın fiyatlar olabildiğince alt düzeylerde tutuluyordu. Bu taban fiyat belirlemeleri AKP'nin ilk yıllarında da sürdü. 2004-2005 yıllarında ise fındık talebinin fazla olması, dolayısıyla da talebi karşılayacak fındığın az olması ve FİSKOBİRLİK gibi kuruluşların yok edilmesinin başlaması nedeniyle fındık ücretleri oldukça yukarılarda belirlendi. Örneğin; ortalama 1 Kg fındık, 2003'de 2.5 Liradan 2004'de 5.25 Liraya çıktı. 2005'de ise, 7.4 Liraya çıktı. Bu dolar bazında, 3.77 ve 5.35 seviyeleri demektir. Bu güne endeks-

İtalyan devi Ferrero'ya satılınca fındıkla ilgili her şeyi onlar belirlemeye başladı. Ferrero ise bu bölgede fındık üreticisi istemiyor. Fındığın üretiminin de kapitalist işletmelere geçmesini istiyor. Hatta fındık üreticilerinin fındık işçisi olarak çalışmasını bile istemiyor. Çünkü onlar göçmen işçi istiyor. Göçmen işçiler daha ucuz çalıştırılıyor da ondan..

Bu serüven fındık işçilerine ne getirdi? Fındık işçileri patron dedikleri üreticilerin patron falan olmadığını zamanla anladı. Fabrikalar çoğalınca patronun ne demek olduğunu daha iyi algıladılar. Artık fındık toplama işi bitince kendilerine kilolarca fındık hediye edenler yoktu. Hatta patronlarının kendileri kadar bile kazanamadıklarını anladılar. Patronları çoktan proleter olmuştu da

denilecek ki üretici harmandan sonra hemen satsın fındığı. Kapitalist devlet bu işlere pek karışmayacak ki, satandan da alandan da alsın payını. Ama payın en büyüğünü üreticiden alsın ki herkes haddini bilsin..

Bu yıl yine dağlar taşlar fındık dolu söylentileri yayılıyor. Üreticiler fındığın çok oluşuna sevinmiyor. Çünkü çok olunca fındık fiyatı düşük olur diyorlar onlara. Oysa fındık mamulünün fiyatı hiç düşmüyor fındığın azlığından çokluğundan etkilenmeyerek. Aslında her şey yalan. Bu yıl belirlenen rekolte 670 bin ton. Geçen yıldan kalan ise 50 bin ton. Yani tahmin edilen bu yılki fındık toplamı 720 bin ton. Bu ülkede her yıl en az 450 bin ton ve 1milyon ton arası fındık miktarı olur zaten. Bunu kim biliyor ki. Ama korkutuyor üretici. Ya ellerinde kalırsa ? Ya fiyatlar daha aşağı inerse ? Dik duranların ise örgütü yok. Fındığı saklayacak yeri yok. Satmıyorum dese bile fındığı gidip imalatçıya teslim ediyor. Yalnızca fiyat belirlemiyor o kadar. Fındık alıcının elindeyse fiyatı belirleyip belirlememenin ne anlamı olabilir ki. Oysa siyasiler onlara her seçim fındık saklama depoları yapacağı sözü veriyor da, onlar da inanıyorlar..

Taban fiyat belirlemelerinin ülkeyi ve imalatçıları zarara uğrattığını söyleyen politikacıların söylemi doğru mu bakalım. Çeşitli firmaların fındık ezmesi olarak ürettiği ama içinde yarısı fındık olmayan fındık ezmelerinin 400 gramının fiyatı ortalama 8-10 Lira civarı. İçinde 200 gram fındık bile olmayan bu ürün mamul hale gelince en az 50-60 Liralara çıkıyor. Yine değirmenlerde öğütülen ve bu yıl 8-10 Lira arası (bu fiyat kabuklu fındık fiyatı olduğu için 15-20 Lira olarak düşünelim) satın alınan en düşük kalite fındıktan üretilmiş fındık ununun 500 gramının fiyatı 29.90 Lira. Bu ürün 250 gramlık kutulara girince 15.90 Lira oluyor ki, her durum da bir Kg fındık,60 Lira oluyor. Yani fındık işçisi bir gün çalışıp sekiz kilo fındık hak edip, bir kilo fındık unu alabiliyor, üretici ise yarısından fazlasının masraf olduğu sekiz Kg fındığını verip bir Kg fındık unu alabiliyor ancak. Bu unu elde etmek için ise en fazla bir veya iki işçi kullanılarak makinede öğütmekten başka bir şey yapılmıyor.

Bu soygunu daha belirginleştirmek için bu yılki piyasada satılan bazı fındık mamullerinin fiyatlarını vurgulamak lazım. Yani sekiz Liraya alınıp, kırıldıktan son-

ra 16 Liraya mal edilen fındığın yarı mamullerinin bir dizi fiyatını görmek lazım. Ayrıca, fındık kabuğu atılan bir ürün değil..O da değerlendirilip yakacak olarak veya mobilya sektöründe kullanılıyor. Normal kalite kavrulmuş iç fındığın paketlenmiş 400 gramı,26.90;iyi kalite kavrulmuş 500 gram.40.90;çok özel kavrulmuş 500 gram,49.90;çok özel kavrulmuş vakumlu 500 gram,51.90;-normal kavrulmamış fındık içi 500 gram,27.90;kalite kavrulmamış fındık içi,35.90,1 Kg kabuklu fındık,36.90 ve kavrulmuş 500 gram kabuklu fındık,25.90 Liradan satılıyor. Yani en basit işlem-den sonra kapitalist tezgahlardan geçen fındık 3-5 katına çıkıyor. Özellikle kabuklu fındığın yalnızca paketlenip dört kat fiyatla satılması ve aynı kabuklu fındığı kabuğunu ayıklamadan kavurup paketleyince sekiz kat fiyatla satılması soygunun gerçek yüzünü gösteriyor.

Buradan şunu anlıyoruz. Kapitalistlerin yerlisinin de yabancılarının da birbirinden farkı yok. Bu soygunun Oltan Gıda veya Ferrero'yla sürmesinin üretici ve çalışan açısından fazlaca bir farkı yok. Ama üretici ve çalışanlar tek tek işletmelerle muhatap olunca pazarlık payları vardı. Şimdi o durum ortadan kalktı. Yerli kapitalist işletmeler bu günlerde onun sefasını sürüyor. Aslan payını ağababaları alıyor belki ama onların karlılığı da arttı. Çalışanlar ve üreticiler örgütsüz olmalarına rağmen yerli sermayeye bireysel de olsa baskı uygulayabiliyorlardı. Şimdi o bireysel karşı çıkışlar da sonlandı. Artık buralarda örgütlü mücadele olmadan yaşamak bile olanaksızlaştı. Çünkü üretici de, işçi de aynı kaderi paylaşıyorlar artık. Ne üreticinin patronluğu kaldı, ne de çalışanın mecali..

Artık Eylül'de şenlikler ve düğünler yapılamıyor Karadeniz'de. Herkes mağdur, herkes açlık sınırının altında...Kurtuluşun topyekun olabileceği algılanma aşamasında ama algılayacak öz güç, örgüt yok maalesef. Eğer geç kalma bahanelerine sığınmalar sürerse bu gün ve yarın heder olacak. Tek umut burjuvaziye alt edecek işçi sınıfının birliğini sağlamak ve onun örgütünü oluşturma mücadeleleri. O mücadelelerden galip çıkmaktan başka çare kalmadı. Herkesin kurtuluşu işçi sınıfının kurtuluşuna bağlı. Onun kurtuluşu ise sınıfın politik örgütünün örgütlenip savaşıma katılmasına bağlı..

Genel Durum ve Özel Görevlerimiz

Yusuf Erdem

Yeryüzü ölçeğinde, emperyalist kapitalizm müzmin bir kriz içinde debelenip duruyor. Amerikan emperyalizmi, artık eskisi gibi ve eskisi kadar her şeye hâkim değil. Rusya, Avrupa Birliği, Çin, Hindistan gibi ülkeler dünya ekonomi ve politikasında giderek daha çok söz sahibi olmak istiyorlar. Değişen güçler dengesi, dünyanın yeniden paylaşılmasını gerekli kılıyor. Yerel ve bölgesel savaşlar, dünyanın yeniden kapitalist paylaşımında yeterli olmuyor. Dünya top yekûn bir dünya savaşına doğru sürükleniyor. Eğer dünya işçi ve emekçileri, biz sıradan insanlar, dünyamızın kaderine el koymazsak insanın ve hatta doğal yaşamın tümünün yok olması kaçınılmaz. Birçok ülkede yabancı düşmanı, demagog, kaba ve dar kafalı sağ politikaların ve politikacıların güç kazanması tehlikeyi daha da artırıyor.

Ülkemizde ise ekonomik, toplumsal ve siyasal kriz iç içe geçmiş durumda. Çapsız muktedirler, bu derin krizi yönetemez durumdalar. Krizin burgacında debelenen tüm yönetimler gibi dehşetli panik içindeler. İktidarı kaybetme ve hesap verme korkusu kendilerini tamamen esir almış durumda. Ve bu nedenle de ölçsüz bir baskı ve gemi azaıya almış bir devlet terörü uygulayarak, sermaye sınıfına yaranmak için işçi sınıfının bütün direniş, grev ve çıkışlarını bastırarak, bütün muhalif sesleri susturarak siyasi ömürlerini uzatmaya çalışıyorlar. Oysa siyasi tarih, bu araçlara başvuran iktidarların ömrünün daha da kısaldığını, zalimlerin korkutma yoluyla aklı ve vicdanları ilanihaye susturamayacağını kanıtlamaktadır.

Ne var ki ve ne yazık ki, bizim cenahta da işler pek iyi gitmiyor: İşçi sınıfımız büyük ölçüde örgütsüz, dağınık ve sosyalizme sırtını dönmüş durumda. Komünist hareket, parçalı ve işçi sınıfından büyük ölçüde uzakta. Genel olarak sol ve sosyalist güçler, ideolojik olarak tam bir savrulma içinde. Bir yanıyla liberalizme ve reformizme, öteki tarafıyla ise burjuva ulusalcılığına kapılanmış durumda. Sol için,“devrim” çok güzel bir şey ama, çok uzaklarda, ta Kaf dağının ardında.

Oysa komünist hareketin devrimci bir program ve partide birliğini sağlayarak işçi hareketini devrimci komünist politikayla buluşturması -ki esasen komünistlerin tarihsel misyonu budur -bütün mağdur ve mazlumların direniş, mücadele ve özlemlerini devrimci bir sel yatağında toplaması olanakları giderek artıyor ve bu, mümkün.”-Doğru ama bu çok zor!” diyenlere sözümüz, kim onlara devrimci olmanın kolay birşey olduğunu söyledi ki?.. Ve düzen içi muhalefetin kuyruğuna takılarak, TÜSİAD burjuvazisi ve CHP ile benzer şeyleri söyleyerek, Kürt özgürlük hareketine sol gösterip sağ vurarak, değil devrimci, bir burjuva liberal-demokrat bile olamazsınız.

Bize gelince, biz düşman sınıftan teorik, ideolojik, örgütsel ve politik olarak tam ve kesin kopuşu gerçekleştirerek, ona tam cephe-den taarruz eden bir politika geliştireceğiz ve komünist hareketi işçi hareketiyle birleştirerek imkansız görüneni gerçek kılmak için kan ter içinde çalışmaya devam edeceğiz. Bu arada tam bir komünist alçak gönüllülük, politik ilkelilik, yaratıcılık ve esneklikle tüm ezilen kesimlerin mücadelelerine var gücümüzle destek olup, onların güvenini ve kavga arkadaşlıklarını kazanmaya çalışacağız.

Örgütsüzlüğün, dağınıklığın ve hepsinin baş müsebbibi olan kafa karışıklığı ve ideolojik savrulmanın gözü kör olsun. Ve bu eksiklikleri bir an önce aşip devrim sürecini kararlı biçimde başlatmak ilk hedefimiz olsun.

Hileli Hayır'a Tekno Macceferri İşçilerinden Grev'le Yanıt

BMİS'in örgütlü olduğu Düzce'de faaliyet gösteren Tekno Maccaferri fabrikası, 31 Temmuz 2017 tarihi itibarıyla grev kararı aldı.

İnşaat ve metal sektöründe faaliyet gösteren Tekno Şirketler Grubu ile İtalyan Officine Maccaferri ile birlikte kurulan ve çelik tel üretimi yapan bu şirketin Düzce üretim tesisinde çalışan işçileri temsilen BMİS toplu sözleşme masasına oturmuş ancak işçilerin talepleri göz ardı edilmiştir. Tekno yönetimi, grev kararını boşa çıkarmak için şirketin Ankara ofisinde çalışan işçi sayısını SGK kayıtları üzerinden 37 kişi arttırıp, dalavere ile grev oylaması kararı almış, 21 Haziran'da ise greve "hayır" kararı çıkartılmıştır.

Sendikanın bu hileli işçi girişi tespitinin ardından grev oylamasına itirazı ve akabinde 25 Haziran 2017'de Düzce İş Mahkemesi'nin sendika itirazını kabulünün ardından grev oylaması iptal edilerek grev kararı 31 Temmuz'da fabrika önünde hayata geçirilmiştir.

Görüldüğü üzere sermayenin işçi hak ve talepleri konusunda her zaman olduğu gibi, türlü türlü oyun ve hukuksuzluğu sürmektedir.

Hele ki; bitmek bilmeyen OHAL koşulları ve gerekçelendirmeleri ile tüm yaşam alanlarının daraltıldığı ve devletin bekasının dahi hileli

yöntemlerle korunduğu bu süreçte, Tekno yönetiminin bu hileli tutumu (!) hiç de şaşırtmıyor.

Önemli olan, işçilerin tüm hak ve talepleri için yılmadan mücadelesini büyütecek bir iradi yaklaşımdır. Bu yaklaşımı gösteren Tekno Maccaferri işçilerinin grevini selamlıyoruz.

Emek Düşmanlığına Karşı Boykot

15 Temmuz darbe girişimi sonrası "FETÖ/PDY" soruşturması kapsamında Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu (TMSF) tarafından el konulan Küçükbay Şirketler Grubuna ait Orkide Çiçek Yağı fabrikasına atanan kayyım tarafından Hak-İş'e bağlı Öz Gıda-İş Sendikasına üye olduğu için işten çıkarılan işçilerin direnişi 51. gününü geride bıraktı.

İşçiler sendikalı olarak işbaşı yapma konusunda kararlılar. İşçiler talepleri karşılanana kadar Orkide ürünlerini tüketmeme çağrısında bulundu. Çağrı kısa sürede yankı buldu. Bazı marketlerde Orkide

ürünlerinin bulunduğu raflara "sticker"lar yapıştırılarak boykot genişledi.

"Kayyımın işçiden emekçiden yana tavır göstermesini istiyoruz. Hatasından da geri dönerek bizleri işe almasını ve sendikal örgütlenmemizi tanımasını istiyoruz" diyen işçiler, düşük maaş, güvencesiz olduklarını, servis dahil sosyal haklarının verilmediğini, ekonomik gerekçelerle keyfi işten çıkarmalar olduğunu ancak asıl işten çıkarılma sebebinin sendikalı olduklarından kaynaklandığını dillendiriyorlar.

Boykot çağrılarının sendika aracılığı ile bütün illere yayılacağını, talepleri kabul edilip işe alınincaya kadar süreceğini bildiriyorlar. Hiçbir baskı ve mobbinge maruz kalmak istemediklerini, boykotlarının emek ve örgütlülüklerine düşmanlığa inat süreceğini de kararlılıkla belirtiyorlar. Tüm kamuoyundan da boykotlarına destek bekliyorlar.

Öz Gıda-İş Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengün de İzmir emek ve demokrasi güçlerine Orkide işçilerine destek verme çağrısında bulunarak şunları söyledi:

"İzmir'in tarihi sınıf kavgaları ile doludur. Orkide işçileri de bu kavgayı veriyor. İşçinin işçiden, sınıfın sınıftan başka dostu yoktur. Zaten karşımızdakiler bir arada ve para ile yasa onlardan yana. Emek güçlerinin de bir arada olması gerekiyor. Orkide işçileri de bu mücadelesini tek başına vermemeli. Gönü sınıfın kazanmasından yana olan herkesi yanımızda görmek istiyoruz."

Meris Tekstil; Örgütleneceğiz!

İzmir Gaziemir'deki Ege Serbest Bölge'de bulunan ve yurt dışından ithalat yapan Meris Tekstil'de çalışan işçiler Türk-İş'e bağlı TEKSİF sendikasına üye oldukları gerekçesiyle patronun sendika düşmanlığının öznesi haline getirildiler. 8 işçi ile başlayan işten çıkarmalar, bugün (1 Ağustos) 40'a yükselmiş durumda. E-devlet şifreleri istenen ve vermedikleri için işten çıkarılan işçilere herhangi bir gerekçe sunulmazken, tazminatlarının ödenip ödenmeyeceği bilgisi de henüz verilmemiş du-

rumda.

Evrensel Gazetesi'ne röportaj veren işçiler, taleplerini belirleyerek patronla görüştiklerini ve taleplerini ilettiklerini belirtti. Taleplerini reddeden patron işçileri sendikaya üye oldukları için işten çıkardı.

Teksif İzmir Şube Başkanı Faruk Aksoy: "Bugüne kadar serbest bölgelerde yaptığımız mücadelelere ek olarak Meris Tekstil işçilerini de asla yalnız bırakmayacağız. Serbest bölgeler, sömürü bölgesi olmaktan çıkıncaya kadar mücadele edeceğiz. Kötü şartlarda emeği çalınan tüm işçilerin yanındayız. Meris Tekstil'in üretim yaptığı firmalara bu sorunları

taşıyacağız. Meris Tekstil'e TEKSİF girene kadar mücadele edeceğiz." açıklamasında bulunurken diğer yandan önümüzdeki günlerde TEKSİF İzmir Şube'nin Ege Serbest Bölge girişinde eylemlere başlayacağı ve Meris Tekstil yönetimini sendikal örgütlülüğü tanımaya ve işçileri tekrar işe geri almaya çağıracağı duyuruldu.

İşçi sınıfının tek gücü örgütlülüğü, bu ise sermayenin kâbusu olma ya devam edecektir.

Arkeolojik Çalışmalar ve Taş Ocağı

Ordu'nun Kurul kayalıklarındaki çalışmalar tepede yapılırken,ade-ta kayalıkların altı oyulması için taş ocağına izin veriliyor.Tarihi Ki-bele heykelinin bulunduğu Kurul Kalesine zarar verecek taş ocağına Ordu İdare Mahkemesi, ÇEDraporuna uygun olmadığı için izin ver-memişti.Daha sonra taş ocağı ve devlet yetkililerinin girişimleriyle taş çıkarılmanın kalıntılara ve kaleye zarar vermeyeceği kararı çıkarılıp faaliyete geçirildi.

Ülkemizin çeşitli yerlerinde de olduğu gibi devletin kendi kararları-na da uymadığını vurgulayan Ordu Çevre Derneği Yetkilisi,Gül Ersan “Yaklaşık bir yıldır tepede,yani Kurul Kalesinde arkeolojik çalışmalar sürerken,aşağıda Taş Ocağının çalışmaması konusunda girişimlerde bu-lunuyoruz,ama Taş Ocağı çalışmaya devam ediyor.Mahkeme kararları ve dosyalarla birlikte Ankara'ya gidip Kültür Bakanlığı'na başvuru-lar yaptık.Kurul Kalesi ve Kayalıklarının bir kütle olduğunu ve Melet Çayına kadar uzandığını,bundan dolayı tüm kütlenin SİT alanı ilan edilmesini istedik.Samsun Kültür Varlıklarını Koruma Kurulu Müdür-lüğüne,Çevre ve Şehircilik Bakanlığına ve İl Müdürlüğüne ayrı ayrı dilekçeler yazdık.Cumhuriyet Savcılığına suç duyurusunda bulunduk. Sonuç itibariyle tekrar incelemeler yapılip taş Ocağının çalışmasında hiçbir sakınca yoktur kararı verildi. Şimdi üstte yapılan çalışmaların altı oyularak hem bulunma olasılığı olan buluntulara zarar verilecek,

hem de büyük bir çevre felaketine sebep olunacak. Çünkü bu kayanın altı oyulunca tümünden çatlaması ve Melet vadisini doldurması olasılığı bile var” dedi

Kısacası kapitalistler, günlük kazanç uğruna geçmişi ve geleceği yok ediyorlar. Kurul Kayalıklarının çökmesi Özellikle Bayadı köyü ve çevresi için büyük felaketlere neden olacaktır. Hatta Ordu İl Merke-zindeki yerleşim yerlerine bile zarar verecektir.

KESK'in Toplu Sözleşme Eylemi

28 Temmuz 2017 Cuma günü Samsun Vergi Dairesi önünde KESK Şubeler Platformu'nun çağrısıyla, 2018-19 yılı toplu sözleşme görüş-meleri ve ülkede yaşanan hukuksuzlukları protesto amaçlı basın açık-laması yapıldı. Basın açıklamasına yirmi civarında eylemci katıldı.

Beş sayfalık basın açıklamasını okuyan KESK dönem sözcüsü İsrail Şahin'in asıl vurguladıkları özetle “Özelleştirmeler durdurulsun,söz-leşmeli,taşeron,esnek ve kuralsız çalışmalar yasaklansın.Sözleşmeli

statüsünde çalışanlar 4/A kadrosuna alınsın. Kadrolaşma, sürgün, ro-tasyon, soruşturma, mobing ve mülakat gibi ayrımcılık oluşturan tüm uygulamalara son verilsin. Kamu hizmetleri işletmecilik esasına göre değil, kamu yararı gözetilecek şekilde sağlansın” şeklindeydi.

İşin ilginç yanı ise,bu kadar çalışan kitleyi ilgilendiren bir konu-da eyleme kimsenin ilgi duymamasıydı.KESK gibi ülkenin önemli bir sendikal kuruluşunun Samsun gibi bir ilde,üyelerini ilgilendiren sorunlarda bile yirmi kişiyle basın açıklaması yapması çok anlaşılır bir şey değildi. KESK'i oluşturan sendikalardan birer kişi bile eyleme katılma gereği duysa inanın daha fazla katılım olurdu. Çünkü, katılımcıların yarısından fazlası zaten her zaman eylemde var olan emekliler ve çeşitli siyasi partililerden oluşuyordu. Akıllarda farklı imajı bulunan KESK gibi kuruluşların böyle cılız sokak eylemi yapması hepimizi biraz düşündürmeli ve bu günlere gelişimizin nedenini aramalıyız. Yine işin en ilginç yanı sokakta her önüne gelene eylem öncesi gün-lerde eylemin önemini anlatıp, insanları eyleme davet edenlerin büyük bölümünün eyleme kendilerinin gelmemesi idi. Bazı eylemcilerin ise eylem biterken katılmalarının izahı hiç mümkün değil. Hele ki yirmi kişiye beş sayfalık bildiri okumak en iyi tabirle sıkıcı oldu sanırım..

Bu kötü günlerde herkesin ciddiyete daha fazla önem vermesi ge-rektiği herkes tarafından algılanır sanıyorum. En ciddi davranmamız gereken ise kendi eylemlerimizdir.

Faşistler SYKP Üyelerine Saldırdı

3 Temmuz günü SYKP Samsun il eş başkanı İlhan Cüre, Hakkı Bey caddesi üzerinde yürürken Konya Selçuk Üniversitesi Öğrencisi ve Ülkü Ocakları üyesi olduğu belirlenen Furkan Turgut isimli şahıs ta-rafından saldırıya uğradı. SYKP üyelerinin müdahalesiyle saldırı boşa çıkartıldıktan sonra polis saldırganı ve İlhan Cüre'yi karakola götürdü. Saldırganın babasının ricasıyla ve nasılsa olaydan bir şey çıkmayacak denilerek, saldırgan özür dileyip sorun çözüldü.Daha sonra Furkan Turgut,15-20 kişilik ellerinde taş,demir çubuk,sopa ve bıçak olan bir grupla SYKP'lilerin bulunduğu Eğitim Kafeye saldırdılar. Saldırıda İlhan Cüre ve SYKP üyeleri çeşitli yerlerinden yaralandı. Saldırıya uğrayan İlhan Cüre ise “bu benim tamamen politik kimliğime karşı yapılmış saldırıdır, bu saldırı ilk değil, çeşitli defalar yineleni, oysa bu saldırganların kimliği ve adresleri belli, istenirse saldırılar önlenir, sorumlular yakalanır” dedi.

5 Temmuz günü saldırıyı kınamak için SYKP il binasında bir basın açıklaması olay kınandı AKP ve MHP'nin Karadeniz Bölgesinin ve özellikle Samsun, hedef seçildiği vurgulandı.

Görüldüğü gibi bölgemizde yeni bir saldırganlık politikası yaşama geçirilmeye başlandı. Bu saldırganlıkları boşa çıkarmak için bu gün, öncesinden daha çok yan yana durmak zorundayız. Aksi takdirde her-kes bu faşist saldırılardan nasibini alacaktır. Bizler Samsun'lu SYKP li dostlarımıza geçmiş olsun diyor, yanlarında olacağımızı bildiriyoruz. Devlet ve sivil faşist işbirliğinde gerçekleşen bu saldırganlıkları kını-yoruz.

Gerçekler Devrimcidir!

Ahmet Şık ve beraberindeki 18 çalışanı ile Cumhuriyet Gazetesi davasının duruşmaları geçtiğimiz günlerde başladı. Toplumsal muhalefetin bütününe dönük terör ve saldırı gerçekleştiren AKP iktidarı, Cumhuriyet Gazetesi'ni de hedef tahtasına oturtmuş, gazeteye operasyon düzenlemiştir.

Cumhuriyet Gazetesi operasyonunun iki temel noktası bulunuyor. Birincisi Türkiye'deki kriz atmosferinde medya, akademi, sokak; hangi alandan gelirse gelsin, toplumsal muhalefet dinamiklerini ezmek. İkincisi ise doğrudan habercilik yapan kurumların, gerçeklerden bahsetmesini, iktidarın baskıcı, yalancı siyasetini ifşa etmesini engellemek.

Dünyada en fazla tutuklu gazetecinin bulunduğu Türkiye'de Cumhuriyet Gazetesi'nin çalışanları da bu temelde yapılan operasyonlarla aylardır tutukluydu. Geçtiğimiz günlerde görülen davadaki savunma ise Ahmet Şık'ın da dediği gibi savunmadan çok 'itham'dı.

İktidar her dönem kitleleri kandırmak, manipüle etmek, sevk ve idare etmek için yalana başvurur. AKP iktidarı dönemi ise bu yalan siyasetinin ayyuka çıktığı, iktidar medyasının yalan haber yapma konusundaki onursuzluğun nasıl sınırsız olabileceğini gösterdiği bir dönem olarak yaşanıyor. Baskı aygıtlarıyla yönetme krizini aşamayan iktidar, medya gibi aygıtları devreye sokuyor. Irkçı, dinci propaganda yapan dizileriyle, düpedüz yalan ve provokatif haberleriyle, kadınlara, çocuklara, Kürtlere, Alevilere düşman diliyle bugünün "ana akım" medyası AKP iktidarının bu siyaseti için çalışıyor.

İşte tam da böyle bir dönemde, halkın gerçeklerden haberdar olmasını sağlamak, devletin 'gizli' politikalarını ifşa etmek, ezilenlerin, işçilerin, emekçilerin, Kürt halkının sesini duyurmak, gazetecilik yapmak, 'gerçek'ten bahsetmek devrimci bir iştir.

Diğer yanıla gazetecilik ya da basın tarafsız değildir. İktidar da asla gazeteciliğe, 'gazetecilik' olarak yaklaşmaz, onunla kur-

duğu ilişki iktidarın gücüne ve genel işleyişine uyum sağlayıp sağlamaması ile ilgilidir. Bunu pratik örnekler de bize gösteriyor. Haber ajansları kapatılan kurumlar, yayınlarına el konulan devrimci gruplar, kapatılan radyolar, televizyon kanalları bunun göstergesi. Diğer yandan alenen, ahlaksızca habercilik yapan, Gezi'de Kabataş'ı, açlık grevinde 'yemek yiyorlar' yalanını ortaya atan AKP iktidarının havuz medyası ya da 'muhafif' kimliği ile kendine yer bulmaya çalışan ırkçı Sözcü gazetesi gibi örnekler, tarafsızlık yalanını ve iktidarla baskın ilişkisini gösteriyor.

Ahmet Şık savunması esnasında savcının "Katil devlet demişsiniz." sözüne cevaben; "Devletin tarihi kanlıdır. Ermeniler, Hrant, Suriye, Berkin... Az söylemişim seri katildir! Terör dosyası diyorsunuz üç gündür gazetecilik faaliyetimizi soruyorsunuz. Tek örgüt sorusu sormadınız. Nokta. Aradığınız örgüt siyasi parti kılığında ülkeyi yönetiyor." diyor. Cesareti, onurlu duruşu bir yana; Ahmet Şık'a bugün bu haklılığı veren şey, hukukun, hak ve özgürlüklerin yok edildiği, zorbaca yönetilen bir ülkede, gerçeği bütün çıplaklığıyla; açıkça söylüyor olmasıdır.

Mahkeme heyetinin aradığı terör örgütü bu ülkeyi yönetiyor, doğru. Yığınları işten atan, buna karşı çıkanları tutuklayan, öldüren; Kürt şehirlerini yakıp yıkan, işçilerin emekçilerin haklarını gasp eden bir terör örgütüdür bu devlet. Gazetecilerin tutuklanması, en basit eylemin silahla bastırılması, yargısız infazlar... bunlar ancak bir burjuva terör devletince uygulanabilir.

Gerçekler devrimcidir. Ahmet Şık, bir gazeteci olarak gerçeğin sesini, böylesi karanlık bir dönemde, bir mahkemede, hüküm giymek pahasına, savunma kürsüsünden bas bas bağırarak yükseltmiştir. Şahsının ve bu ülkede gazeteciliğin onurunu korumayı başaran nadir insanlardan biridir.

"Cehenneme Hoşgeldiniz"

İşçi sınıfının kanını emenlerin buluşmasına, kapitalist cehennemine, katillerin zirvesine, G20'ye hoşgeldiniz!

Bugün kapitalizmin ve iki yüzlü Avrupa demokrasisinin, madalyonun öteki ve asıl yüzünü görmek istersek Hamburg'a bakmak kesinlikle gerekir. Hamburg'a destek vermekle kalmayıp çok önemli dersler çıkarmak gerekir. Türkiye'de yaşayanlar olarak, oligarşik diktatörlüğün yasa tanımaz sert yüzüyle karşı karşıyayız. Bu durumdaki ülkeler için Avrupa ve Avrupa-merkezli oluşturulmuş insan hakları, ifade özgürlüğü kavramları hep örnek gösterilmiştir. Özgürlükler ve insan hakları kavramının ne kadar çifte standartlı olarak yürütüldüğünü anlamak için işte Hamburg gözlerimizin önünde.

Peki, özgürlükler konusunda dünyanın neresinde insanlara sorsak örnek göstereceği ülkelere biri olan Almanya'da neler oluyor? Bu günlerde G20

büyük ortak noktaları sömürü ve savaş düzeni kapitalizmi sürdürmektir. En büyük ortak korkuları da onları alaşağı edecek devrimci başkaldırılarıdır. İşte onların korkulu rüyası Enternasyonal bir işçi sınıfı devrimidir. Bugün bu devrimin habercisi Yüksel Caddesi'nde, Hamburg'da, ve dünyanın birçok yerinde boy gösteriyor. Hamburg'da da binlerce polis muhaliflere göz açtırmamak adına görevlendirildi. Sosyalistlerin kurduğu kamp alanları dağıtıldı, gözaltılar yaşandı, biber gazı, cop... Hepimizin bildiği, deneyimlediği senaryolar... Öyle ki, hızlı ve etkili yargılama yapabilmek adına konteyner mahkemeler kuruldu, 50 tane tek kişilik, 70 tane birden fazla kişi alabilen konteyner hücre yapıldı, 130'dan fazla savcı görevlendirildi. Bu konteyner gözaltı ve mahkeme sistemi 750 bin euroya mal oldu, burjuvazi devrimci güçlere karşı her zamanki bonkördü anlayacağınız(!)

zirvesiyle dünyanın dört bir tarafından halklara savaşı, zulmü reva gören liderler buluşacak. Almanyada yaşayan sosyalist ve komünistlerin öncü çağrılarıyla dünyanın dört bir tarafından solcular da Hamburg'da bu buluşmaya karşı toplandı. Zirvede halklara karşı yürüttükleri savaşları, mülteciler konusundaki kirli pazarlıkları, insanların yaşam hakkını yok eden uygulamaları ele alıp Kapitalist sistemi baskı ve şiddetle nasıl koruyacaklarının stratejilerini güncellediler. Bu uygulamalara karşı çıkan işçilerin, emekçilerin aydınla-

rın üzerine çullandılar. Çünkü G20'de buluşan başkanların en

Buna rağmen binler toplandı ve yumruklar sıkıldı.

Bugün, G20 zirvesinden ilk fotoğraflar gelmeye başlamışken, Trump-Putin-Erdoğan zirvenin gözdelelerinden, ancak birbirlerinin samimice ellerini sıkıp yüzlerine sıcak gülümseme takan liderlerin hepsi koca bir dünya savaşının sorumlularıdır. Hepsi birbirinin dostu, işçi sınıfının düşmanıdır. Biz emin ki bu G20 zirvesi işçi sınıfının iyiliği için buluşmuyor. Düşmanlarımızın hepsi bir aradayken gerek buradan, gerek Hamburg'dan haykırılım:

Kapitalizm yıkılacak, sömürüye sosyalizm son verecektir.

“Sizi Afrika’dan Sileceğiz!”

Senegalli yazar ve yönetmen Ousmane Sembène; İngiltere Kraliyet Ailesi Özel Onur Ödülünü reddetti ve kraliçenin gözlerinin içine bakarak Kendi dilinde yaptığı ödül konuşmasında şunları söyledi:

“ Sayın Baylar ve Bayanlar

Konuşmama İngiliz dilinde devam etmeyeceğim için hepinizden özür dilerim. Sizin topraklarınızdayım ve sizin sahibi olduğunuz sistem içinde sizin tarafınızdan payelendiriliyorum. Ancak asıl konuşmam kendi öz dilimde olacaktır. Merak edenler, konuşmamın İngiliz diline tercümesini koltuklarında bulabilirler.

İngilizler geldiklerinde ellerinde İncil, bizim elimizde topraklarımız vardı. Bize, gözlerimizi kapayarak dua etmesini öğrettiler. Gözümüzü açtığımızda ise; Bizim elimizde İncil, onların elinde topraklarımız vardı.

İngilizlerin dinini, dilini öğrendik. Uzak dünyadan gelen yeni dil ve din bizi hep çalışmak zorunda kalan itaatkâr köleler yaptı. Özgürlük için her karşı geldiğimizde, bizi birbirimizle savaşmak için ikna ettiler ve silah verdiler. İngilizler gelmeden önce topraklarımızda sadece kavga vardı. İngilizlerin kutsal dini bizim kavgacılığımızı kullandı; evlatlarımızı savaşçı yaptı. Hem de sadece kendi kardeşleriyle savaşan, dünyayı İngiliz dilinden ve İncil’den ibaret sanan vahşi savaşçılar.

Hastalıklar yaydılar. Ne olduğunu bilmediğimiz içeceklerle bizleri hasta ve zayıf yaptılar. Atalarımızı zincirleyerek büyük şehirlerine köle olarak götürdüler. O büyük binaları, caddeleri, tünelleri ve kiliseleri insan etinin üzerine inşa ettiler. Kendilerini temizlemek için sanatçılarına fikir adamlarına; sadece kendilerini kapsayan insan tariflerini yaptırdılar. Her çeşit yiyeceklerin büyüdüğü topraklarımıza ilaçlar döktüler. Toprağın altındaki yanıcı siyah cehennem kanı için bizleri öldürdüler.

Büyük acılar ve ölümcül işkenceler ördüler.

Her gelen gemiden; kıyılarımıza hep ikiye bölünmüş tekneler yanaştı. İlk gelenler zulüm ettiler, arkasından gelen arkadaşları zulmü durdurma vaadiyle bizleri ele geçirdiler. Bugün gelenlerde aynı sistemle hala işgale devam etmekte.

Yeni ilaçları, biyolojik silahları ve hastalıkları deneyen gönüllü doktorlarınızı istemiyoruz.

Emperyalist sisteminizde geri dönüşüm ekonomisiyle aslında sömürü olan yiyecek yardımlarınızı kabul etmiyoruz.

Birbirimizi anlamamızı zorlaştıran, şarkılarımızı ve masallarımızı unutturan fakir dilinizi reddediyoruz.

Çağdaş dünya daveti içindeki, bizi zorla şekillendiren yüzeysel sanat kuramlarınıza karşı çıkıyoruz.

Özgürlüğümüzü ilan ediyor,

Afrikalı insanlar olarak doğduğumuzu ve Afrikalı ölmek için de bütün Avrupayı topraklarımızdan kovuyoruz.

Birbirimizi öldürelim diye bize öğrettiğiniz ırkçılığı, FELSEFE adına önümüze sürdüğünüz batının sığ kafalı laflarını, HUKUK adına yaptığınız bütün şövenistliklerinizi ve SANAT diye dayattığınız bütün estetik öğretilerinizi Afrika topraklarından silene kadar Afrika sizinle savaşacaktır.

Siz kabul etmeseniz de bir Afrikalı en az dünyanın herhangi bir yerindeki bir batılı kadar onurludur. İnsan onurlu doğar ve hiçbir insanın kraliçelerin vereceği onura ihtiyacı yoktur.”

Ousmane Sembène

*Hüseyin Rüstemoğlu’nun sayfasından alınmıştır.

Ver Mehteri...

1) Tüm demokrasi güçlerinin kerhen de olsa destek verip, umut bağlayanların çok olduğu eşi benzeri olmayan bir yürüyüşün İstanbul’a girişi, eyleme küfür edenlerin simgesi haline gelen (MHP+AKP) mehter marşıyla karşılanıyor. Akılsızlıkları kınamak için şakalaştırılan “ver mehteri” söylemini dilinden dü-

şürmeyenlerin yürüyüşüyle dalga geçilircesine veriliyor mehter adeta..Oysa hiçbir simge ve slogan kullanılmayacak diye demokrasi güçleri hizaya sokulmadı mı..?

2) 15 Temmuz’da diğerleri,-mehter marşından başka şey mi çalacaklar? Ha onlar ayrıca salalarla da süsleyecekler denebilir.

İstanbul Adliyesine Yeni Savcı ve Hakimler Atandı

3) Yürüyüşü yapan CHP, yeni parti kurulursa iktidar olabilir mi tartışmaları ortalıkta. Yeni kurulacak partiye daha çok yakışacak malzemeler kullanılırsa sonuç bu olur. Sanıyorum yürüyüşçüler terörist olmaktan bayağı korkmuş görülüyor.

4) Erkeklerin baş örtüsüz oluşuna içerledim valla.

5) Doğan haber ajansı tecavüz edilen Suriyeli kadının çok güzel oluşu nedeniyle Birol K.’nın tecavüz edip öldürmüş olabileceğini vurguluyor. Demek ki güzel olmak ölüm sebebi hemşerim. Artık mahkeme heyeti Birol’a indirim uygular bence.

6) Ülke sınırları içerisindeki yerleşim yerlerine uçak ve bombalarla müdahale edildiği için ülkemiz Lahey’de yargılanma pozisyonuna gelmiş, biz ülkemiz yöneticilerinin Uluslararası mahkeme kararlarını tanımadığı için ceza alamayacağını düşünerek seviniyoruz..!..

7) Tecavüzcüler kelepçesiz mahkemeye getiriliyor,millet vekili ve parti başkanına kelepçe takılmak istendiği için protesto edip mahkemeye çıkmayı reddediyor. Aval aval bakıyoruz...

8) Hambur’da kapitalizm kar-

şıtları cehenneme hoş geldiniz sloganlarıyla,dünya kapitalizmine karşı çıkarak hiç de misafirperver davranmıyorlar..!..

9) Güneyimizde Kürt devleti istemezük nidalarıyla Afrin’e saldırma planları yaparken,dünyanın diğer yerlerinde kurulan devlet ve devletçikleri ilk tanıyan oluyoruz..

10) Katar’a gıda yardımı yapıyoruz..!..

11) Af örgütü yetkililerini göz altına alıyoruz..!..

112) HDP’li olunca dövülmek normal.. Ne kardeşlik be...

13,14,100,150,,,,,falan filan... NASIL AKILLI OLUNUR Kİ...

Turnalık Ormanlarında İşçiler

Mustafa Özkan

Yaz geldi.Yine orman işçileri yeni bir umutla işyerleri olan ormanlara daldılar. Mühendislerin itina ile bazen de ihtiyaca göre damgaladığı ağaçları kesecekler.Daha otomatik kesme makineleri olmadığı için hala orman işçilerine gereksinim var. Soyma makinesi de icat edilmedi henüz.İşçiler şimdi kesilecek ağaçların kaç metre küp olacağını tahmine çalışıyorlar dinlenme vakitleri kalırsa. O miktarın kaçının kendilerine düşeceğini ve kaç para kazanacaklarını düşünüyorlar şimdilerde.”O parayla geçinilebilir mi, kimileri üç, kimileri beş,bazen de yedi çocuk dokuz nüfusla?” diye dünyanın en karmaşık problemini çözme-ye çalışıyorlar. Moralleri bozulunca akıllarına bu tomruk haline getirdikleri ağaçların ormandan araçlara yüklenip depolara taşınacağını,bir de oralarda istifleneceğini,satılanların tekrar araçlara yüklenip sevk edileceğini düşünüyor da rahatlıyorlar. Bir de dayıbaşı onlara bir kıyak geçip çalışmalarını sağlarsa deme gitsin. Niye dayıbaşı ona iş vermesin ki? Ne alıp veremediği olabilir ki benimle? diyor belki de içinden. Çünkü çalışanın çok olması aracının işine gelir. Kadınlar da birkaç tavuk,birkaç inek besleyebildi mi sınırlı arazilerde diyecek olmaz keyiflere. Üretilen yumurtayı,tereyağını yemeden ve çocuklara yedirmeden satan hamarat bir kadın ailesini pek ala rahatlatabilir. Çocuklar yemese de olur. Tarla bahçe de birazcık verdi mi, kışı rahat çıkaracağını garantisidir de yaşlanıp çalışamaz durumlara gelinebileceğini düşünmemeli insan. Çünkü o zaman karamsarlığa uğranır da, çalışamazlar.

İşte bu düşüncelerle başladı Turnalık'ta orman işçileri bu sene yeni yaşamlarına. İşyerleri bazen orman,bazen bir kamyonun tepesi, bazen Turnalık deposu. Sabah gün ağarmadan yola çıkacaksın ki güneş batana kadar biriktireceksin kapitalist katillerin haraçlarını. Kendilerine bir lokma ekmek yeter nasılsa. Hele bir de o lokma kışın yetecek kadar büyükse ne ala.

İşverenleri devlet ama bundan ne devletin haberi var ne de kendilerinin.Bazen sözde kooperatifler kendilerini güvencesiz çalıştırıyor,bazen dayıbaşılar. Ama kaza denilen cinayet ve yaralan-

malar olunca hatırlanıyorlar. Hatırlı kişiler araya sokulup ekmek kapılarına ihanet etmemeleri isteniyor.O hatırlı hayırsız kişiler“-valla bu depoyu buradan taşırlar” sonra ile korkutuyorlar ölenlerin yakınlarını ve ayağını kestiği için üzülmeyip lastik ayakkabısını kestiği için yeni ayakkabıyı nasıl alacağını düşünen işçileri. Tıpkı Kibar Feyzo'daki “Valla köyü sataram ha” diyen ağa gibi olmasa da ağanın yalakaları gibi. Kaldı ki o yalakalar o yaptıklarından ötürü para bile kazanmazlar. Yalnızca kazançları devlet katında itibarlı bir insan mertebesine çıkmış algısı yaratmak ve sözde arabuluculuklara layık görülmek. Fazla ileri giden olunca devlet yetkilileri neden izinsiz ormana girdiniz diye çalışanları suçlu

gösterecek yüzüzlükleri bile yapabiliyorlar. Dolayısıyla ‘kader bu ya başıma bir iş gelir sakat kalırsam sakat vaziyetimle beni çalıştırma uyumluluğunu kanıtlayayım’ diye ufak tefek sıyrıkları sorun etmiyor orman işçileri. Bak diyorlar; tek kollu bir insan aç kalmasın diye,çalışmasına izin veriliyor tomruk işinde. Bu duruma nankörlük edilmez ki,bu hayırseverler olmasa tek kollu adam çalıştırılır mı orman işinde? O tek kollu insan sevilen biri olmayaymış iş vermezlermiş,her yeri yaslarla bezenmiş bu iş yerinde.

Bazılarının güvencesi var. Bazıları da yeşil kartlı. Allah razı olsunmuş, iyi yürekli muhtarlar uğraşmışta yeşil kart çıkartmış!-Güvencesi olanlar ise paraya kıyıp tarım sigortası falan kendisi ödüyor işte. Yine bazıları kar etmeyen esnaf pozisyonundalar da BAĞ-KUR ödüyorlar. Ama hem BAĞ-KUR hem işçi bir arada nasıl diye soran yok. Çünkü devlet için bu çalışanlar zaten yok. Kısacası bu tomrukların nasıl kesilip,istiflenip sevk edildiğinden devletin haberi yok..!..

İlk merhalesindeler şimdi Turnalık Orman İşçileri çalışma yaşamlarının.İlkbaharda kolay soyulur ladin ağaçları. Soyulmuş tomruklar kolay sürünür dik yamaçlardan yollara. Bir yorgunluk türküsü inletir ormanları. Ne güzel de olur ormanda türkü söylemek menşei belli olmayan. Meryem’e yakılan türkü Meryem olarak kalmıştır da,Tamama’ya yakılan Fadime’ye uyarlanmıştır. Bir de çay demlendi mi kara demliklerde ateşin külünde, suyu da binlerce adları olan pınarların suyundansa eğer, değme gitsin orman işçisinin o günkü keyfine. Kahvaltı bile ormanda yapılır çoğunlukla. Satılacak süten fazlası varsa bir bardak süt içip yola koyulan rahattır da,bekleyemez çayın kaynamasını bir şey yemeden

arak teleferik mi yapalım diye tartışıyor şu günlerde. Güzellikler sergileyecekler, güzellikleri yıka yıka.Oysa paraya dönüşecek bir şey keşfedilmemişken yanarak ölenlere bile ulaşmayı düşünmemişlerdi kan emiciler.

İşte bu insanlara devletlülümüz en az üç, o da yetmez, beş çocuk öneriyorlar. İleride belki yedilere, onlara çıkaracaklar açık artırmaları. Ama zaten o önerilere kulak asmadan uyguluyor buradakiler kah inançlarından, kah da düşünememekten ötürü. Çünkü burjuvaziye yedek lazım sıtmayı gösterip ölüme razı etmek için. İşsizler ordusu işçi sınıfının başkaldırısını törpüler çünkü. İnsanın fazlasından zarar gelmez burjuvaziye, Boyun eğerse yönetir,baskaldırırsa öldürür..

Kısacası Orman işçileri yine ölümüne çalışmaya başladılar. Onlarcası bir dayıbaşı etmediğini düşünüyorlar ne yazık. Oysa devletlerden daha güçlü olduklarının farkında bile değiller.Farkındalık bir fikir işidir, o fikir kötü fikir değilse. Yani ürettiğinin çeyreğinin kendilerine layık görülmesiyle bambaşka yaşamsal koşullara sahip olacaklarını bir bilseler dünyalar yıkılır birilerinin başlarına..Devlet demek sömürü,patron demek; sömürünün mihenk taşı,aracı demek ise aşağılıkların en adisi olduğunun bir farkına varabilseler...

Onun için örgüt gerek..Burjuvazinin güçlü oluşu ahlaksızlıklarla bezenmiş örgütsel güçlüğündendir.. Onların en aşağılıkları ise hayır hasenat adı altındaki yardım kuruluşlarıdır.Bir çalışana bir kuruşu fazla görenler o kuruluşlar kanalıyla milyonları harcarlar da, gıkları çıkmaz..Çünkü onların sayesinde uyuyor asıl uyanması gerekenler..Evet onun için örgüt gerek..İşçi sınıfının örgütlenmesi gerek..Bu örgüt yalnızca ekonomik kazançlar sağlamaktan öteye gitmeyen örgütlerle de halledilmez..Çünkü o tür örgütlenmeler yalnızca yaşamsal faaliyetleri için varlar..Asıl örgüt ise işçi sınıfının toptan kurtuluşunu sağlayacak örgüttür...Öbür türülerinin 1 Mayıs'ta bile en güncel saydıklarından ne çabuk vazgeçebildiğini yaşayarak gördük..Öyleyse ekonomik örgütlenmelerden daha önemli olan politik örgüte gereksinim var.Başka yolla kurtuluşa tek bir adım bile atabilme şansımız yok.

çıkanlar. İş bitimi ödemek üzere aldığı ekmeğin ucundan koparır küldeki demliğin fokurtusunu beklemeden.Her yemekte çay vardır mutlaka çay bahçelerinin ipotek edildiğini bilmezler ama. Tomruk artıklarından masa yapılır ormanın ortasına. Helva,keş, belki haşlanmış yumurta, zeytin mutlaka. Yemeklerin kahvaltıdan farkı zamandır buralarda. Yani kahvaltıda yenilenlerle öğle yemeği aynıdır zaman haricinde. İleriki günler yeşil soğan,kuru soğan,karpuz kavunla farklılaştırılacak öğle yemeklerini. Akşam yemekleri belki bir çorba veya mısır ekmeği doğranmış yoğurt olabilirdi yorgunluktan uyu-ya kalmasa orman işçilerinin.

Oysa ormanların bahsettiği bu doğal güzellikleri görmek için para harcama kuyruğuna girenler var. O güzelliklerin içini görmeyenler gününü gün ediyor işçilerin bir yıllık kazancını kısa süreli gezmelere harcayarak.Dıştan ne de güzel gözüküyor Turnalık ormanları kartpostal gibi. Paraya çevrilsin diye burjuvazi,otoban mı,yoksa hava alanından başla-

Ölüm Adil Midir?

Yusuf Erdem

Bir genç şair arkadaş, toprağın altını ve zenginlerin de öte tarafa yanlarında hiçbir şey götüremediğini düşünerek “Ölüm adildir, herkes eşitlenir.” diyor. Bu paylaşım, insanın aklına hemen Ömer Hayyam’ın : “Ölüm âdildir, aynı haşmetle vurur şahı, fakiri.” diyen rubaisini getiriyor.

Ne var ki ‘ÖLÜM’ün vuku buluşunu, kimi vakitsiz ölümlerin nedenlerini ve sonuçlarını düşününce “ Bu kahrolası burjuva özel mülkiyet düzeninde ölüm bile âdil değildir.” sonucuna varıyorsunuz. Başka büyük bir şairin dediği gibi “Ölümün adil olabilmesi için, hayatın adil olması gerekir.”

Bu da bana hemen Nâzım’ın en sevdiğim şiirlerinden birini, “ÖLÜME DAİR” i anımsatıyor.

İnşaat çukurlarının ve maden kuyularının birer işçi mezarlığı haline geldiği bu ülkede hiçbir maden patronu bir maden çukurunda ölmüyor, hiçbir hırsız müteahhit gökdelen inşaatının bilmem kaçınıcı katından yere çakılmıyor. AKP iktidarının “Fevkalade himayesine mazhar olan” ve dört yılda tam 74 kat büyüyen yemek şirketinin verdiği bozuk gıdalarla zehirlenip de ölen ve hastaneye kaldırılan hiçbir muktedirin çocuğu yok. Zaten onların çocukları, askerlik yapmamanın yollarını buldukları için ne kışlada, ne cephede vakitsiz ölümle kesinlikle yüz yüze gelmezler. O süre içinde bu çocuklar çok çok çalışıp (!) genç yaşta ve çok kısa sürede çok çok zengin işadamları olurlar.

Yemen türküsünde geçen “Zenginimiz bedel öder, askerimiz fakirdendir.” sözlerini unutabilir miyiz?

ÖLÜME DAİR

.....

Buyrun, oturun dostlar
hoş gelip sefalar getirdiniz.
Neden öyle yüzüme bir tuhaf bakılıyor?
Osman oğlu Hâşim.
Ne tuhaf şey,
hani siz ölmüştünüz kardeşim.
İstanbul limanında
kömür yüklerken bir İngiliz şilebine,
kömür küfesiyle beraber
ambarın dibine...
Şilebin vinci çıkartmıştı nâşınızı
ve paydostan önce yıkamıştı
kıpkırmızı kanınız simsiyah başınızı.
Kim bilir nasıl yanmıştır canınız...
Ayakta durmayın, oturun,
ben sizi ölmüş zannediyordum,

hücreme pencereden girdiniz.
Yüzünüzde yıldızların aydınlığı
hoş gelip sefalar getirdiniz...
Yayalar-köylü Yakup,
iki gözüm, merhaba.
Siz de ölmediniz miydi?
Çocuklara sıtmayı ve açlığı bırakıp
çok sıcak bir yaz günü
yapraksız kabristana gömülmediniz
miydi?
Demek ölmemiştiniz?
Ya siz?
Muharrir Ahmet Cemil?
Gözümle gördüm
tabutunuzun toprağa indiğini.
Hem galiba
tabut biraz kısaydı boyunuzdan.
Onu bırakın Ahmet Cemil,
vazgeçmemişsiniz eski huyunuzdan,
o ilâç şişesidir
rakı şişesi değil.
Günde elli kuruşu tutabilmek için,
yapyalnız
dünyayı unutabilmek için
ne kadar çok içerdiniz...
Ben sizi ölmüş zannediyordum.
Başucumda durup el ele verdiniz,
buyrun, oturun dostlar,
hoş gelip sefalar getirdiniz...
Bir eski Acem şairi :
«Ölüm âdildir» — diyor,—
«aynı haşmetle vurur şahı fakiri.»
Hâşim,
neden şaşıyorsunuz?
Hiç duymadınız mıydı kardeşim,
herhangi bir şahın bir
gemi ambarında
bir kömür küfesiyle öldüğünü?...
Bir eski Acem şairi :
«Ölüm âdildir» — diyor.
Yakup,
ne güzel güldünüz, iki gözüm.
Yaşarken bir kerre olsun böyle
gülmemiştinizdir...
Fakat bekleyin, bitsin sözüm.
Bir eski Acem şairi :
«Ölüm âdil...»
Şişeyi bırakın Ahmet Cemil.
Boşuna hiddet ediyorsunuz.
Biliyorum,
ölümün âdil olması için
hayatın âdil olması lâzım, diyor-sunuz...
Bir eski Acem şairi...
Dostlar beni bırakıp,
dostlar, böyle hışımla
nereye gidiyorsunuz?
(Nâzım Hikmet)

Bir Direniş Öyküsü

OHAL KHK’sıyla ihraç edildikleri işlerine iade talebiyle başladıkları açlık grevinin 76’ncı gününde tutuklanan akademisyen Gülmen ve öğretmen Özakça eylemlerinin 144’üncü gününde.

Akademisyen Nuriye Gülmen ve ilköğretim öğretmeni Semih Özakça , 22 Mayıs günü çok erken saatlerde polisler tarafından evlerinden gözaltına alındılar. Nuriye Gülmen ve Semih Özakça, 23 Mayıs’ta çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklanarak Sincan Cezaevi’ne sevk edildi. Haklarında 20 yıla kadar hapis istemiyle dava açılmıştı.

“İşimi Geri İstiyorum” talebiyle açlık grevi yapan tutuklu akademisyen Nuriye Gülmen ile öğretmen Semih Özakça’nın avukatları, Anayasa Mahkemesi’nin tutukluluğa yapılan itirazı reddetmesinin ardından AİHM’ ne başvurmuştu. Açlık

ları bildiride, OHAL kararnamesi ile işten atılan beş bin akademisyen, elli bin öğretmen ve yüz elli bin çalışandan yalnızca ikisi işe geri dönme talebiyle açlık grevine gittikleri için cezaevine atıldılar. 144 gündür açlar,” Nuriye ve Semih ölmesin. Çalışma hakları geri verilsin”. Okullarına dönebilmeleri ve hayatlarına devam edebilmeleri için devletin gereken adımları atmasını istiyoruz. Adalet ve demokrasi bunu gerektirir” ifadesi yer aldı.

Bu çabaların yanı sıra Uluslararası Af Örgütü de yayınladığı bildiriyle Gülmen ve Özakça’nın sağlık durumuna dikkat çekti.

Son günlerde yaşanan bir gelişme de, 29 Temmuz 2017 tarihinde Halkın Hukuk Bürosu açlık grevindeki Nuriye Gülmen ve Semih Özakça’nın kendi istek ve iradeleri dışında hastaneye götür-

grevlerinin 140. günü sonrasında AİHM’nin isteği üzerine Gülmen ile Özakça Numune Hastanesi’ne götürüldü ve sağlık kurulu tarafından incelemeleri yapıldı.

Uzman Doktor Şebnem Korur Fincancı, uzun süreli açlık grevlerinde vücutta değişimlerle ilgili “Organlar ve dokular küçülüyor. Böylelikle bulaşıcı hastalıklara açık oluyorlar, bağışıklık sistemi zarar görmüş oluyor. Daha önceki olgulara baktığımızda açlık grevlerinde bulaşıcı hastalıklarla ilgili ölümler görüyoruz. Beyin dokusunda değişimler ve kasla ilgili sorunlar ortaya çıkabiliyor” dedi.

“İşimi geri istiyorum” mücadelesinde Nuriye ve Semih’e destekler devam etmektedir. Farklı tutumları olan hatta karşıt denebilecek görüşlere sahip olduğunu az çok bildiğimiz, yazarlar, düşünürler, sanatçılar, İnsan Hakları savunucuları yayınladık-

rıldüğünü duyurması oldu.

Halkın Hukuk Bürosu’nun resmi Twitter hesabından yapılan açıklamada, iki eğitimcinin zorla Sincan Cezaevi yerleşkesi içinde yer alan hastaneye nakledildiği, nakil sırasında Özakça ve durumu fark eden refakatçisinin darp edildiği belirtildi.

Ayrıca yine Nuriye ve Semih’in ağır derece de sağlık sorunları olması, cezaevi yönetimi ve Ankara Numune Hastanesi yetkilileri tarafından olağan bir durum sayılmakta, hayati tehlikeye karşın tutukluluk halinin devam etmesi gerektiğini belirtmiştir.

Gülmen ve Özakça bu eylemleriyle işçi ve emekçilerin, devlet baskısı ve terörüne karşı duruşun simgesi oldular. Onlar yasaklara boyun eğmediler ve yasaklara karşı mücadelenin yolunu aydınlatıldılar. Yasaklara karşı mücadelelenin ancak yasaklara baş kaldırarak olabileceğini gösterdiler.

Sömürge ile Sömürgecinin Uzlaşmaz Çelişkisi

B. Xebatkar

“Sömürenlerle sömürülenlerin, ezenlerle ezilenlerin asla barışı mümkün olamaz.” Lenin

Lenin yoldaşın sınıf mücadelesi ekseninde ifade ettiği bu görüş; “Sömüren sömürülen-ezen ezilen” ilişkisinin bir parçası olan ulusal mesele için de geçerlidir. Ülkemiz Kürdistan yaklaşık 200 yıldır bu uzlaşmaz çelişkinin sonucu olarak; Osmanlı’dan TC’ye bugün de devam eden Kürt ulusal mücadelelerine ve bu mücadeleleri bastırmaya çalışan egemen güçlerin katliamlarına, zorbalıklarına şahit olmuştur, olmaktadır. Kürdistan’ın diğer parçaları için de bu geçerlidir. Sömürgeciliğin ve ona karşı başkaldıran Kürt ulusal mücadelesinin 200 yıllık tarihine baktığımızda; ezen-ezilen ilişkisinin köklü tarihsel arka planına ulaşırız. Tarihsel sürecin içinde meseleyi incelediğimizde Kürt ulusunun sömürgecilikle baş edebilmek, ulusal özgürlüğüne kavuşabilmek amacıyla defalarca başkaldırdığını kimi zaman önemli ileri atılımlar yakaladığını kimi zaman ise ağır darbelerle gerileyerek tekrar gün yüzüne çıkmaya hazırlandığını görürüz. Pekala Kürt ulusunun sürekli olarak her toparlandığında başkaldırmasına, egemenlerin ise her fırsatta tüm gücüyle ulusal hare-

ketleri yok etmeye yönelmesini ne ile açıklayabiliriz? Bu ilişkinin (başkaldıranlar ile başkaldıranların ezenler ilişkisinin) günümüze kadar sürmesini uzlaşmaz çelişki kavramıyla açıklayabiliriz.

Nedir bu uzlaşmaz çelişki? En basit ifadeyle iki tarafın çıkarlarının birbirinin zararına olması ya da birbirinin çıkarlarının temelden çelişmesi, birinin kazanmasının ötekini kaybetmesine bağlı olmasıdır. Kuzey Kürdis-

tan’da barış görüşmeleri altında yürüyen müzakerelerin bir sonucu ulaşamaması ve hiçbir zaman da ulaşamayacak olmasını da bu uzlaşmaz çelişki açıklar. Yani kazan-kazan formülü uluslararası ilişkilerde taktiksel olarak geçerli olsa da sömürge ile sömürgecinin taraf olduğu ilişkiler de geçersizdir. Bir tarafın kaybı diğerinin

kazancı anlamına gelir. Sömürge-sömürgeci ilişkisinin doğasında bu vardır. Haliyle bu ilişki denkleminde kazanan-kaybeden vardır, iki karşıt çıkara sahip olan tarafın aynı anda kazanabilmesi mümkün değildir.

Burjuva sınıfın iktidarını korumak için proletaryayı baskı altında tutma, onun özgürleşmesini engelleme, sömürü sistemini devam ettirme isteğiyle; proletaryanın ezme ilişkisinden kurtulma,

mesi arasında benzerlik vardır. Mutlaka bu benzerlik her ikisinin de aynı ilişki niteliğine sahip olduğu anlamına gelmiyor lakin özce bu ilişki birbiriyle benzerlikler taşımaktadır.

Saddam ne için Halepçe katliamlarına imza attı? Sömürgeci düzenin devam etmesi, ulusal hareketin ortadan kaldırılması, Kürtlerin baskıyla düzen içinde tutulması için. Peşmergeler ne için silaha sarıldı, halkı örgütledi? Ulusal özgürlüğüne kavuşmak, katliamlara son vermek için. TC ne için Kürtlerin varlığını inkar etti, neden Kürt ulusunu kırımdan geçirdi? Sömürgeci ilişkileri oturtmak ve sürekliliğini sağlamak için. Gerilla ne için silaha sarıldı? Kürdün varlığını koruyabilmek ve kendi kaderini tayin hakkını kazanabilmek için. İşte sömürgecinin uyguladığı şiddetle sömürge olanın uyguladığı şiddet ve onu da kapsayan politik ilişki çıkarların uzlaşmaz çelişkisi tarafından belirlenmektedir.

Uzlaşmaz çelişkinin olduğu bir yerde kimin kazandığını kimin kaybettiğini ya da kimin şuan galip kimin şuan yenik durumda olduğunu “iktidarın kimde olduğu” gerçeği belirler. Öyleyse dört parça Kürdistan’da, her parçasının farklı süreçlerde olduğunu göz önüne alırsak iktidar kimdedir?

Almanya Yıllarca Beyaz Saray’ı Dinlemiş

Haftalık Spiegel dergisinin Perşembe günü bildirdiğine göre, Almanya’nın dış istihbarat servisi, Beyaz Saray da dahil olmak üzere Amerika Birleşik Devletleri’ndeki çok sayıda resmi ve ticari hedef üzerine uzun süre casusluk yaptı.

Dergi, istihbarat servisi BND’nin 1998 ile 2006 yılları arasında gözlem için yaklaşık 4.000 sözde seçici anahtar kelime listesi olduğunu gösteren belgeleri gördüklerini açıkladı.

Bunlar telefon veya faks numaralarının yanı sıra Beyaz Saray’daki ABD finans ve dışişleri bakanlıkları e-posta adreslerini de içeriyordu.

Diğer izleme hedefleri, ABD Hava Kuvvetleri ve Deniz Piyadeleri, NASA uzay ajansı gibi askeri kuruluşlardan, vatandaşlık

grubu İnsan Hakları İzleme Örgütü gibi kurumlara kadar değişiyor.

Spiegel, yüzlerce yabancı elçiliğin yanı sıra Uluslararası Para Fonu gibi uluslararası örgütlerin de izlenenler arasında bulunduğunu bildirdi.

Alman dış istihbarat servisi BND, Spiegel’in raporuna yorum yapmayı reddetti.

Eski NSA elemanı Edward Snowden’in sızdırdığı bilgide, 2013 yılında ABD ajanlarının Şansölye Angela Merkel’in cep telefonu da dahil olmak üzere dünya çapında yaygın şekilde telefonları dinlemekte olduklarını açıkladığında, Almanya öfkeyle tepki vermişti.

Devletin vatandaşlara yönelik casusluklarının yaygın olduğu komünist Doğu Almanya’da

büyüyen Merkel, Almanya’nın ABD’ye olan güvenini teyid ederken “arkadaşlar arasında casusluk yapılmayacağını” defalarca ilan etti.

Ancak daha sonra, Almanya’yı utandıracak olan, BND’nin Avrupalı müttefikleriyle ilgili olarak

NSA’nın casusluk işlerine yardım ettiği ortaya çıktı.

Berlin, skandalın ardından, geçen Haziran ayında, BND’yi dizginlemek için daha büyük gözetim de dahil olmak üzere yeni tedbirleri onaylamıştı.

AFP // 22 Haziran 2017

G20: Batı'yı Psikopatlar mı yönetiyor ?

G20 protestocuları 7 ve 8 Temmuz 2017 tarihlerinde dünyamızın felaketlerini ve çözüm yollarını görüşmek üzere Başbakan Merkel'in himayesinde Almanya'nın Hamburg kentinde düzenlenen zirveye katılan 'kendinden menkul' liderleri " Cehenneme Hoşgeldiniz! -Welcome to Hell!", sloganıyla karşıladılar. Asla Dünya Ana'nın sıkıntılarının çoğunlukla Batı'yı temsil edenlerden kaynaklandığını ve şimdi bunu düzeltiyormuş gibi yapacaklarını düşünmeyin.

Küstahlık ve ikiyüzlülüktен başka birşey değil.!

Zirveyi takiben, polis çoğunluğu barışçıl, silahsız olan ancak bazıları şiddete başvuran kapüşonlu göstericileri dövüyordu. Bir çok kişi yaralandı, bazıları hastanelik oldu ve toplantı henüz yeni başladı.

Zirvenin başında, baş psikopat Donald Trump, Amerika'nın Paris İklim Anlaşmalarından çekilme kararını haklı çıkarmaya çalışarak "Önce Amerika" - "Önce Amerika" diye deli gibi yırıyordu. Rusya'ya kemer altı vurmak amacıyla ucuz bir girişimle, Avrupa'nın Rusya'ya 'rehin' olmasını engellemek için Avrupalılara gaz satmayı teklif etti. Yine ne kadar azametli. Trump'ın, dünyanın kendi kuklası olduğunu düşünmekten başka, yaptığı şey hakkında bir fikri yok gibi görünüyor. Avrupalıların çoğu, Amerika Birleşik Devletleri'nin - ve Washington'un ardındaki ipleri çeken karanlık güçlerin - kanlı ve acımasız pençelerine düşmekten se, hidrokarbonları Rusya'dan satın almayı tercih ediyorlar. (...)

Zirveden önce, tuhaf çift Donald Trump ve Angela Merkel arasında 'gayri resmi' görüşmeler gerçekleşti. Görünüşe bakılırsa, - Trump'ın, başkanlık kampanyası sırasında vaat ettiği egemen ulusların işlerine müdahale etme türünden - ABD'nin istikrarı bozma ve 'rejim değişikliği' için niyetli olduğu Kuzey Kore, Suriye ve Ukrayna gibi ülkeler üzerine odaklandılar.

(...) G20'nin içinde yer alan G7, dünyadaki savaşlar, katliamlar, tahribat, acımasız öldürmeler ve sürekli kaos için saldırgan itici güçtür.

G7 - Kanada, Fransa, Almanya, İtalya, Japonya, İngiltere ve ABD - tümü batılı ülkeler (Japonya da batının oyun planını izliyor) terörizmin ana yaratıcılarıdır. IŞİD, El-Kaide, Al Nusra gibi tanınmış İslamcı terör gruplarını

ve şu anki savaş stratejilerinin modeline uyan diğerlerini finanse ediyor, besliyor, eğitiyor ve silahlandırıyorlar.

Ancak, - inanır mısınız ki - oldukça belirsiz olan Hamburg zirvesinin gündemindeki bir numaralı maddenin dünya çapındaki terörizmle savaş olduğu ortaya çıktı. Ne kadar ikiyüzlüsünüz: onları yaratıyorsunuz, finanse ediyorsunuz ve onlarla savaşıyorsunuz. Yalan söylüyorsunuz. İnsanlar bu yalanı daha ne kadar süre yutacak?

Bu, ünlü Alman eski Başbakan Yardımcısı Helmut Schmidt'in ölümünden kısa süre önce, 30 Ağustos 2007'de Alman Die Zeit gazetesine verdiği "terörizm" konulu bir röportajda söylediği şu sözleri hatırlatıyor: " Kanımca, Alman RAF, İtalyan Kızıl Tugaylar, Fransız, İrlandalı, İspanyol veya Arap, bütün teröristler, insanlığı küçümsemelerinde nispeten ılımlıdır. Devlet terörizminin bazı biçimleri bunları büyük ölçüde aşmıştır."- Gazeteci " Ciddi misiniz? Kime atıfta bulunuyorsunuz? " diye sorduğunda, Schmidt: " Bu kadarı yeter. Konuyu kapatalım. Bu konuda ciddiylim. " cevabını vermişti. (...)

Bu G20 Kimdir, Nedir ?

Bunlar, Rusya, Çin, Brezilya, Hindistan, Endonezya, Arjantin, Meksika, Güney Afrika, Avustralya, Güney Kore, Türkiye ve Avrupa Birliği de dahil olmak üzere çoğu kez "eşik ülkeleri" olarak anılan 13 diğer ekonomik güç komisyuncusunun da eklendiği G7 ülkeleridir.. İspanya daimi bir gözlemcidir. Tabii ki, (batılı) dünyanın önde gelen mali destekçileri ve siyasi kurumları, örneğin IMF, Dünya Bankası, ABD Merkez Bankası ve bölgesel alt kuruluşlarıyla Birleşmiş Milletler de Hamburg'da eksik değiller.

G20, dünya nüfusunun üçte ikisini, dünya ekonomisinin % 90'ını ve dünya ticaretinin

% 80'ini kontrol ediyor. Hamburg'daki gündemleri, terörizmle mücadele gibi halkı ilgilendiren öğeler hariç, yarı sır niteliğindedir. Ancak kesinlikle, 'güvenlik ve terörizm' kılıfı altında, Trump ekibinin önderliğinde İran, Venezuela, Bolivya gibi hainlerin nasıl ezileceğini ve tabii ki şer ekseninin en doğudaki bağlantısı olan Kuzey Kore'yi tartışacaklar. Neyse ki, masada Rusya ve Çin var ve Trump, tüm küstahlığı ile zirvede alay konusu olmamaya dikkat etmelidir.

NATO, ekonomi ve terörizm el ele gidiyor. Terörizm yoksa, savaşlar da yok. Savaş olmazsa silah üretimi olmaz ve askeri güvenlik sanayi kompleksi olmadan, batı dünyasının ekonomisi çıkmaza girer. ABD'nin , ekonomik çıktıların % 50'sinden fazlası, savaş ve güvenlik mekanizmaları ve bunlara bağlı hizmetlere dayanıyor. Avrupa, ABD'nin vasalı statüsünü sürdürürse, kısa zamanda aynı adımları atacaktır. Bu nedenle, terörizm bir zorunluluktur. Barış ise çıkmaz sokak.

NATO güçleri yakında Kore ile karas'ı görüyor mu? - Neden olmasın. NATO iyi geliyor; Washington tarafından yöneti-

len, NATO ambleminin arkasında saklanan istekli ittifakı. Şı karşıya gelir mi ? Kanunsuzlar ülkesinde cezasızlığın sınırı yoktur.

.....

Bu arada NATO'nun Güney Amerika, Asya ya da Orta Doğu ile hiçbir ilgisi yok elbette. İğrenç NATO öldürme makinesi, birçokları gözlerini ve kulaklarını kapatıp sessiz kalırken, dünyanın herhangi bir yerindeki boyunduruk altına alma sürecinde çalışmalarını sürdürecektir. (...) Washington'un şimdiki planı, NATO'nun doğu Avrupa sınırındaki saldırganlığıyla Rusya'yı ve sürekli kışkırtmalarla Kuzey Kore'nin egemenliğini tehdit ederek Çin'i kontrol altında tutmaktır.

(...)

Savaşlar ve yalan propagandası gibi destek mekanizmaları tartışıldıktan sonra - Goebbels bundan gurur duyacak - sahneyi ekonomi ve finans konuları alacak. En kısa sürede 'finansal ve parasal egemenlik' elde etmek için finansal küreselleşme nasıl hızlandırılabilir ? Batılı ekonomiler sıfırı tüketmek üzere -- başlıca gelişme gücü küçük bir azınlığın açgözlülüğü ve anlık kârları. Bütün devlet varlıklarının özelleştirilmesi nihai çalışmanın bir parçasıdır. (...)

Geriye kalan borçla köleleştirilmektir. Hayatta kalabilmek için insanlar giderek ölüm hücrelerine dönüşen 'borç hücresi'ne mahkum olabilirler. (...)

Ancak hiçbir zaman unutmamalıyız - G20 ne yaparsa yapsın ve ne kararlar alırsa alsın, meşru değildir; çünkü kendileri gayri meşrudurlar. Hamburg polisi, gayri meşru gangsterlerden oluşan bir yığın oluşturan deli diktatörlerin gayri meşru güçlerine karşı haklı bir hareketi bastırma hakkına sahip değildir.

Hamburg'da Merkel tarafından zirveye karşı olanları bastırması emredilen baskıcı polis, Avrupa tamamen militarize edildiğinde neler göreceğimizin açık bir göstergesidir. Farkında olmayanlar için bir bilgi verelim: şu anda Hamburg'dan çok uzak olmayan Almanya'nın en modern askeri eğitim kamplarından Sachsen-Anhalt'da Bundeswehr tarafından NATO işbirliğiyle yüz milyonlarca avroya bir "hayalet kasaba" , inşa ediliyor.. . 2018'den itibaren bu yapay kasaba, Yunanistan benzeri neofaşist ekonomik tedbirlerin Avrupa'ya zorla dayatılması sonrasında ortaya çıkabilecek olası ayaklanma ve protestoları bastırmak için NATO ve AB askeri güçlerini kentsel savaş için eğitmeye hazır olacak. Merkel ve NATO liderleri , insanların bunu kabullenmeyeceğini öngörüyor. (...)

G20'ler , izin verildiği sürece oynamaya devam edeceklerdir. Çoğu, bunun, son oyunları olabileceğinin, geleceğin Doğu'da olduğunun, Batı'nın bitmiş olduğunun , Batı'nın aç açgözlülük, saldırganlık ve yalanlarla kendi intiharını tamamlamasının salt bir zaman meselesi olduğunun farkındalar.

"KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR"

Peter Koenig Global Research,
08 Temmuz 17

İŞBAŞI

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi:
Nevzat
Eraydın Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir
Baskı tarihi: Ağustos - 2017
Basım yeri:Özdemir Matbaacılık Maltepe mah.
Gümüşsuyu cad. Odin Topkapı semti No28/245
Zeytinburnu /İstanbul Tlf. 0212 577 54 92

İzmir: Fırat mah. 647/8 sak. Erkin Yuva sitesi
A blok, No:5 kat:8/35 Buca -İzmir

**İstanbul-Hasanpaşa mah. Derici Zeynel sok.
No:19 kat-3/8 Kadıköy İst. Yazışma: .PK. 15
Kadıköy/İst**

İletişim: info@sozveeylem.com

Söz ve Eylem Dergisi'nin Ekidir

İzmir'de Sessiz Sedasız Bir Grev

İzmir Büyükşehir Belediyesi (İBB), şirketlerinden İZDENİZ'e bağlı işçilerin grevi 20 gündür devam ediyor. İZDENİZ'de çalışan düz işçilerin ortalama maaşları 1700 tl civarında ve bu işçiler yüzde 15 gibi bir zam oranı talep ettiler, ancak İBB, işçilere yüzde 9,5 gibi bir zammı yeterli gördü. Diğer yandan "kaptan" ve benzeri işi yapan gemi adamlarına ise aldıkları ücret yüksek sayılarak yüzde (0) zam önerildi ve ancak ikinci yıl enflasyon oranında zam verileceği İBB tarafından deklare edildi. Toplu sözleşme görüşmelerinde İBB'nin bu katı tutumu nedeniyle anlaşma sağlanamadı. İşçiler, bu duruma karşı greve gitmeyi bağlı bulundukları sendikalarına (Türkiye Denizciler Sendikası) ilettiler. İşçilerin bu kararlı tutumları sonrası grev kararı alındı ve işçiler gerekli bekleme sürenin bitmesi üzerine greve çıktı. İŞBAŞI gazetesi olarak Bostanlı iskelesine giderek orada grevci işçileri ziyaret ettik ve onlarla bir süre sohbet ettik.

İŞBAŞI: Greve nasıl çıktınız bize anlatır mısınız?:

Ozan Düzkan: İBB'nin yapmış olduğu ulaşım işinde bizlerin payı, Katamaran seferlerinin payı yüzde 17, ancak İzmir'de yapılan bir uygulama var, sizlerde biliyorsunuz. 90 dakika uygulaması. Bu nedenle bizler Konak ve Karşıyaka arasında tam orta noktada olduğumuz için deniz yolunu kullanan yolcular genelde ilave bir ücret ödemiyorlar. Bundan dolayı da reel anlamda ya da parasal olarak payımız yüzde üçe düşülmüş. İBB bu nedenle bizlere fazla zam veremezmiş. Aslında İzmir'in birçok yerine deniz yoluyla daha ucuza gidilebilirken böyle bir gerekçe bize manidar gelen bir durumdur. Bizler 66 yıldır grev olmayan bu sektörde ilk kez bir greve çıktık. Bu anlamda belki bir ilke imza atmış olduk, ancak bizler bize önerilen sıfır zammı duyduğumuzda bu önerinin gerçek olmadığını düşündük, açıkçası inanmak istemedik. Sendikanın bir şekilde anlaşacağını, bir şekilde bu anlayışsızlığın orta-

dan kalkacağını düşündük; ancak bir de baktık ki grev aşamasına gelmişiz. Ayrıca sendika yetkilileri de greve çıkılacağını beklemiyorlardı. Bizler şartları kabul etmemekte kararlı olunca grevi uygulamak zorunda kaldılar.

İŞBAŞI: Önerilen şartlarda bir iyileşme olmadı mı? Grev süresince de pazarlık sürecinin devam ediyor mu? Ne aşamadasınız?

Ozan Düzkan: pazarlığın devam ettiğini biliyoruz, zam olarak yüzde dört buçuğa çıkıldığı söyleniyor. Ancak arkadaşlarla, en az yüzde sekiz gibi bir zam olursa işe tekrar başlayabiliriz diye konuştuk. Ayrıca diğer işçilerin zam oranının da düzelmesi lazım. Sadece enflasyon zammı haksız-

lık olur. Onlar da oldukça düşük ücret alıyorlar. Onların da şartlarının iyileştirilmesi önemlidir.

İŞBAŞI: Toplu sözleşme sürecine işyeri temsilcileri katıldılar mı? Onların düşünceleri nelerdir?

Ozan Düzkan: Hayır sendika başkanının ve İzmir şube başkanının katıldığı bir pazarlık süreci oldu. Bizler sadece telefonla aktarıldığı kadarıyla biliyoruz. Ayrıca anlatıldığına göre Belediye başkanından randevu istenmiş ve oldukça uzun bir süre beklenmiş. Ancak içeri girdiklerinde Başkan eliyle gidin işareti yapmış. Bundan dolayı bizim başkan da görüşmeden geri gelmiş.

İŞBAŞI: Grev bilindiği üzere iki yanı da keskin bir bıçak gibidir. Yaz ayları olmasına rağmen İzmir trafiği oldukça aksamış durumda, peki sizin durumunuz nedir? Sendika sizlere maddi bir

yardım yaptı mı?

Ozan Düzkan: Hayır daha öyle bir şey yok. Bizim sendikamız oldukça eski bir sendika. İşkolu değişikliği olduğunda yetkili bir sendika olarak geldiler, bizleri de kaydettiler. Bizler de bu alanda başka sendika olmadığı için bu sendikaya üye olduk. Liman İş sendikası Hak-İş sendikasına geçmiş dediler, DİSK'e bağlı Limter-İş sendikası da bizim alanımızda yetkili değil, onlar daha çok tersane sektöründe yer almaktalar. Bizimkisi ulaştırma iş koluna giriyordu. Bizler bu alanda tek yetkili sendika olduğu için geçtik. Ayrıca bu güne kadar grevi kendi çabalarımız ile sürdürüyoruz.

İŞBAŞI: Greve yeterince destek sağlanabildi mi peki?

Ozan Düzkan: Bizler kamuoyunun ilgisizliğinden oldukça şikayetçiyiz. Bizler sosyal demokrat görüşe sahip insanlarız. Ancak bunu İzmir kamuoyuna pek anlatamadık. Biz de istemedik Yeni Asır gazetesi haberleri ile yetinmeyi ancak diğer basın organları bizlerle pek ilgilenmediler. Bizleri esas olarak düşündüren İzmir'de sosyalist basının ilgisizliği oldu. Bizle ilgili haberleri Milliyet gazetesinden kes kopyala yaptırıp üzerinden yaptılar. Bizleri ziyaret dahi etmediler.

İŞBAŞI: Sendikal dayanışma konusunda ne söyleyebilirsiniz?

Ozan Düzkan: Mantık olarak olması gerekirdi. Bir arkadaş dedi ki bizler gidelim, Belediye-İş sendikası ile görüşelim. Onlar da İBB de örgütüler, onlardan des-

tek isteyelim dediler. Ancak sendika yöneticileri böyle bir şeyi sanırım önemsemediler. İBB'de esas olarak İZBAN'ı da sayarsak Türk-İŞ'e bağlı birçok sendika var. Ancak bu sendikalarla ilişki de kuramadık, onlardan bir ilgi de göremedik. DİSK zaten hiç gelmedi. Bu konuda pek bir şey olduğu söylenemez.

Bu arada bizleri dinlemekte olanlardan Gökten adlı grevcinin söyledikleri durumu oldukça açıklayıcıydı: Bizler sendika nedir bilmezdik, sınıf nedir?, sınıf mücadelesi nedir? bu süreçte öğrendiğimiz şeyler. Bizler uzun yol kaptanlarıyız. Uzun yıllar açık denizlerde dolaştık, yeterince para kazandık ama bir ailemiz olmadı. Bunun için bir adım atalım diye düşündük. Burada bizim aldığımız ücret çok düşük olmasına rağmen işi kabul ettik. Bir ailemiz olsun, çocuklarımızı babasız büyütmeyelim diye düşündük, İBB'nin şartlarına razı olduk. Belki biraz daha yoksul yaşarız ama en azından akşamları evimizde oluruz diye düşündük. Ancak bizlere önerilen sıfır zam ise bizleri inciten bir öneri oldu. Belki şöyle denebilirdi; Sizlere daha az zam vereceğiz diğer arkadaşlarınıza daha çok zam yapacağız deseler hemen gider imzalarız. Bizlerin sosyal demokrat düşünceye sahip olduğunu sayın Belediye başkanı da biliyor. Ancak kendisinin bu denli direnmesini anlamış değiliz.

İŞBAŞI: Peki arkadaşlar bizler özgür basın olarak sizlerin taleplerini ve sizlerle yaptığımız görüşmeleri yayınlayacağız, elden geldiğince de kamuoyuna sizleri anlatmaya çalışacağız. Son olarak söylemek istediğiniz bir şeyler var mıdır?

Ozan Düzkan: Bizler greve devam ediyoruz. Ancak bizleri rahatsız etmeyecek bir uygun teklifi de kabul etmeyi düşünüyoruz. Ama şu ana kadar böyle bir şey olmadı sadece söylentiler var, umarız önümüzdeki hafta bir anlaşma sağlanır da bizler de evlerimize rahatça gidebiliriz. Sizlere ayrıca bizleri dinlediğiniz için teşekkür ederiz..